

บทนำ

กลางดึกบนถนนหลวงย่านซานเมือง รถมอเตอร์ไซด์แต่งซึ่งนับร้อยคันมาชุมนุมกันอย่างคึกคัก เพื่อรอดูการแข่งขันนัดสำคัญระหว่างขาใหญ่เจ้าของพื้นที่กับนักแข่งหน้าใหม่ต่างถิ่นที่อาจหาญมาท้าพนันด้วยเงินเดิมพันสูงลิบ เสี่ยงพุดคุยประชันขันต่อตั้งไปทั่ว ต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์ว่าใครจะเป็นฝ่ายกำชัยชนะ ซึ่งกองเชียร์ส่วนใหญ่ตั้งใจให้นักแข่งเจ้าถิ่นด้วยมีภาษีดีกว่าหลายเท่าตัว

รถมอเตอร์ไซด์แบบเอนดูโรสีแดงสลักขาวแล่นมาด้วยความเร็วสูง ก่อนผู้เป็นเจ้าของจะตะตะเบรกรพารถคู่ใจเข้าจอดข้างทาง ท่อนขายาวเรียวแข็งแรงในกางเกงยีนรัดรูปสีน้ำเงินเข็มก้ำวลงยันพื้น ดวงตาคมใต้หน้ากากหมวกกันน็อกกวาดมองไปรอบๆ มีอยกขึ้นถอดหมวกกันน็อกออกจากศีรษะ แล้วสะบัดผมเปียยาวไปด้านหลังด้วยท่าทางสบายๆ โดยไม่สนใจสายตาของคนรอบข้างที่จ้องมองมาด้วยความสนใจ

เมื่อก้าวลงจากรถมอเตอร์ไซด์ของตน หยิบโทรศัพท์มือถือถือมากดโทร. ออก คิ้วคมได้รูปสวยเหนือดวงตาสีดำราวกับนิลขมวดมุ่นเมื่อพบว่า

ปลายสายไม่ตอบรับการติดต่อของหล่อน หญิงสาวเก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋ากางเกง ริมฝีปากอึดมีสีกุหลาบเข้มแน่นอย่างหงุดหงิด เมื่อสิบนาทีก่อนนกล้ำส่งข้อความมาบอกว่าถึงแล้ว แต่พอหล่อนโทร. ไปหา เขากลับไม่ยอมรับสาย ไม่รู้ว่ามันจะไปจับสาวอยู่ที่ไหน

“เหลวไหลจริงๆ เซียว” หญิงสาวกวาดตามองไปตามกลุ่มคน การแข่งรถคู่แรกเริ่มขึ้นแล้ว แต่หล่อนยังไม่รู้เลยว่าคู่แข่งของตนเป็นใคร เพราะให้หนุ่มรุ่นน้องจัดการแทนทั้งหมด

“ใครกัน” มีนาหยุดสายตาที่ชายหนุ่มคนหนึ่ง เขาสวมสูทสีขาวยืนอยู่บนเกาะกลางถนนตรงข้ามหล่อน ไฟทางส่องกระทบชุดที่เขาสวมเป็นประกายเรืองรอง ดูโดดเด่นสะดุดตาและแตกต่างจากคนอื่น เขามองตรงมาที่หล่อน หญิงสาวมองตอบด้วยความสนใจ แล้วจู่ๆ เขาก็เดินข้ามถนนมาหา ตัดหน้ารถมอเตอร์ไซด์สองคันที่กำลังขับเคี้ยวกันมาเพื่อแย่งกันเข้าเส้นชัย

“คุณ!”

หล่อนกระโจนเข้าไปหาด้วยสัญชาตญาณ ชายหนุ่มจ้องมองอย่างตกใจ ก่อนถูกหล่อนโถมเข้าใส่จนล้มกลิ้งไปด้วยกัน หลบพ้นล้อรถไปอย่างฉิวเฉียด

มีนาร้องครางอย่างเจ็บปวดเมื่อศีรษะกระทบพื้นถนนเต็มแรง เจ็บจนเห็นดาวระยิบระยับ หล่อนลืมหูลืมตามองชายที่ตนช่วยไว้ ก่อนอ้าปากค้างอย่างตกตะลึงเมื่อพบว่าเขาหล่อมาก หล่อเหมือนไม้ไซคน

“เจ้าเห็นเรา?” เขาถามเสียงแผ่ว สีหน้าประหลาดใจ

หญิงสาวจ้องมองตาค้าง คนเราหล่อได้ขนาดนี้เลยหรือ ดวงตาคมกริบสีน้ำตาล คิ้วหนาได้รูปสวย จมูกโด่ง ริมฝีปากหยักลึก ผิวขาวลอมตา หล่อที่สุดเท่าที่หล่อนเคยเห็นมา

“เจ้าเห็นเราได้อย่างไร” เขาถามย้ำอีกครั้ง เสียงทุ้มน่าฟัง แต่สำนวนแปลกหู

“จ้ะ...”

หล่อนพูดได้เพียงเท่านั้นความมืดก็เข้าครอบงำ ลึนสลัวไปพร้อมกับ
เสียงกรีดร้องของคนได้เห็นเหตุการณ์

๑

สวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ยามเช้าตรู่ในวันที่ท้องฟ้าสดใส มหาวิทยาลัยแห่งดาวดึงส์ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางสวนพฤกษชาติร่มรื่น แสงสว่างอันเกิดจากบุญบารมีบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์อาบตัวอาคารสีขาวทรงโคโลเนียลเป็นประกายเรือง มหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็นสถานที่ประสิทธิ์ประสาทสรรพวิชาให้แก่เทพบุตรและเทพธิดาอายุเยาว์ โดยมีสาขาวิชาให้เลือกศึกษาไม่จำกัด ขึ้นอยู่กับว่าต้องการจบออกไปทำงานด้านใด

สายลมเย็นพัดกลิ่นบุปผชาติลอยเข้าไปในห้องเรียนบนชั้นสาม ปีกตะวันตกซึ่งวันนี้คือคึกคักเป็นพิเศษ ด้วยเป็นวันที่นักศึกษาชั้นปีที่สี่ ภาควิชากามเทพศึกษา มารวมตัวกันเพื่อสุ่มเลือกมนุษย์ที่ตนต้องลงไปดูแลจัดการชีวิตรัก นักศึกษาที่จับคู่ให้มนุษย์ที่ตนดูแลสำเร็จจะสำเร็จการศึกษาได้บรรจุเป็นพนักงานในกรมกามเทพ ตำแหน่งกามเทพปฏิบัติการ

จรรยาเทพบุตรมองออกไปนอกหน้าต่าง ไบหน้าหล่อเหลาสงบนิ่ง ดวงตาคมกริบสีน้ำตาลเข้มทอดมองหมู่ไม้เขียวชอุ่ม มนุษย์คิดว่าสวรรค์ชั้น

ดาวดิงส์เป็นแดนสุขาวดี มีแต่ความสุขสำราญ ปราศจากความชั่วร้าย ทว่าที่จริงแล้วชาวสวรรค์ชั้นนี้ยังมีกิเลส รัก โลภ โกรธ หลง ไม่ต่างจากมนุษย์ เพียงแต่มีอำนาจทิพย์จากบารมีที่สั่งสมมา จึงไม่หิว ไม่เจ็บป่วย และไม่แก่เฒ่า

เทพบุตรหนุ่มเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ สูดกลิ่นหอมของมวลดอกไม้ไม่เข้าปอด เขาเป็นเทวดาที่เพิ่งถือกำเนิดได้ไม่นาน ไม่เคยลงไปโลกมนุษย์สักครั้ง จึงอดกังวลไม่ได้ว่ามนุษย์ที่ตนต้องดูแลจะเป็นอย่างไร จะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย จะรูปร่างหรืออัปลักษณ์ จะมีจิตใจดีงามหรือต่ำช้า

“จिरายุ”

เสียงคุ่นห่อหุ้มเรียก เจ้าของชื่อหันไปมองแล้วยิ้มให้อีกฝ่าย

“รณกร”

“นอกหน้าต่างมีอะไรน่าสนใจเธอ เห็นจ้องมองอยู่เป็นนานสองนาน” ผู้เป็นเพื่อนถามพลางนั่งลงข้างๆ เขา

“ไม่มีอะไรหรอก แค่มองไปเรื่อยๆ เท่านั้น” เทพบุตรหนุ่มยิ้มกลมเกลื่อน ไม่เล่าสิ่งที่คิดให้เพื่อนสนิทฟัง เพราะไม่อยากจะให้อีกฝ่ายคิดว่าเขาชู้กังวล

“อากาศดีเนอะ” รณกรมองไปนอกหน้าต่างต่าง แล้วหันมายิ้มอย่างอารมณ์ดี “อากาศดีแบบนี้ต้องมีเรื่องดีเกิดขึ้นแน่ ท่านเห็นด้วยไหม”

จिरายุพยักหน้ารับ ผู้เป็นเพื่อนเป็นคนจริงจัง ไม่เคยโมโหจนเสียใจโดยไม่มีเหตุผล ยกเว้นเวลาที่พบกับยศรเทพบุตร คู่แข่งที่ไม่กินเส้นกันเท่านั้น

“สวัสดิ์ท่านจिरายุ ท่านรณกร”

เสียงของคนที่เขาเพิ่งนึกถึงดังขึ้น เทพบุตรหนุ่มสบตาเพื่อนสนิทแล้วหันไปทักทายผู้มาเยือน

“สวัสดิ์ท่านยศร”

“คุยอะไรกันอยู่เธอ ทำทางน่าสนุก”

“ไม่มีอะไรหรอก ท่านกลับไปนั่งที่เถอะ อาจารย์ชัชฌภัทมาแล้ว”

รถนครตัดบทแล้วพยักพเปิดไปที่หน้าห้องเรียน

คนถูกไล่กลายๆ หน้าตึง เดินหลังแข็งไปนั่งหน้าชั้น พร้อมกับที่อาจารย์ที่ปรึกษาเดินเข้ามาในห้องเรียน

“ยศธรรมาคุยด้วยดีๆ ท่านไม่น่าพูดกับเขาแบบนั้นเลย” เขากะชิบต่อว่าผู้เป็นเพื่อน

“คนแบบนั้นไม่มีทางมาดีหรอก เขาอิจฉาท่านจะตายไป มีเมตตาก็ต้องเลือกคนด้วย ไม่งั้นท่านจะเสียใจภายหลัง”

จิรายุลอบถอนใจ ผู้เป็นเพื่อนพูดไม่ผิดนัก ยศธรรมุ่นั้นจะเป็นที่หนึ่งในรุ่น แต่มีเชื่อกับรถนครซึ่งมีผลการเรียนดีมาโดยตลอดเป็นก้ำกึ่งใหญ่ ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาจึงไม่ค่อยดีนัก แต่ถ้าไม่รู้จักปล่อยวางเสียบ้างเมื่อไรความขัดแย้งจะยุติ

“มากขึ้นครบแล้วใช่ไหม จะได้เริ่มกันเลย” ท้าวชัยภัทรพูดขึ้น เขาเป็นเทวดาอาวุโสที่เสวยสุขอยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มาหลายร้อยปี รูปร่างสูงใหญ่ ทำทางเคร่งขรึม ทว่าใจดีมาก อาจารย์หนุ่มมองไปรอบห้อง นับจำนวนนักศึกษาในใจแล้วพูดต่อเสียงดัง

“อย่างที่ทุกคนรู้จักกันอยู่แล้ว การศึกษาภาคสนามเป็นวิชาสุดท้ายที่พวกเจ้าต้องเรียน คนที่สอบผ่านวิชานี้จะสำเร็จการศึกษา และได้บรรจุเป็นพนักงานของกรมกามเทพ เราจะเรียกพวกเจ้าออกมาทีละคน เพื่อสุ่มเลือกมนุษย์จากระบบสารสนเทศของกรมกามเทพ พวกเจ้าต้องทำหน้าที่เป็นกามเทพฝึกหัด มีหน้าที่จับคู่ให้มนุษย์ที่ตนสุ่มได้ ช่วยเหลือให้พวกเขาได้พบรักแท้และมีชีวิตรักที่มีความสุขสมหวัง”

จิรายุสตูดหายใจระยับความตื่นเต้น เขาเรียนรู้ศาสตร์การจับคู่มาแล้วสามปี ท่องจำเทคนิคการทำให้คนรักกันจนขึ้นใจ แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เขาจะได้จับคู่ให้มนุษย์ด้วยตนเอง

“ทุกคนมีสิทธิ์แค่คนละครั้ง ไม่สามารถเปลี่ยนมนุษย์ที่ตนสุ่มได้ แต่ก่อนที่พวกเจ้าจะออกมา เราจะเป็นคนสุ่มเลือกสถานที่และช่วงเวลาในโลก

มนุษย์ที่พวกเจ้าต้องลงไปเอง มาเริ่มกันเลยดีกว่า”

ท้าวชัยภัทรหันไปมองกระดานไวต์บอร์ดหน้าห้องเรียน ดิดนี่เบาๆ กระดานสีขาวก็เปลี่ยนเป็นจอมอนิเตอร์ขนาดใหญ่ ดิดนี่อีกครั้งก็ปรากฏตัวอักษรสีทองเป็นชื่อยุคสมัยต่างๆ ของโลกมนุษย์เรียงเต็มหน้าจอ ตัวอักษรทั้งหมดหมุนวนเป็นวงกลม ก่อนรวมตัวกันเป็นคำว่า ‘กรุงเทพมหานครรัตนโกสินทรศก ๒๓๙’

“พุทธศักราช ๒๕๖๓”

จิรายุหันไปมองหน้าเพื่อนสนิทเมื่ออีกฝ่ายพูดขึ้นด้วยเสียงค่อนข้างดัง รณกรแอบหวังว่าจะได้ลงไปโลกมนุษย์ในยุคสุโขทัยหรืออยุธยา หรืออย่างน้อยช่วงต้นกรุงรัตนโกสินทร์ก็ยิ่งดี ซึ่งเป็นยุคที่มนุษย์ยังมีความซับซ้อนทางความคิดและการกระทำไม่มากนัก การจับคู่ให้มนุษย์ในยุคเหล่านี้จึงง่ายกว่าการจับคู่ให้มนุษย์ในพุทธศักราช ๒๕๖๓ ที่ศีลธรรมเสื่อมถอยลงเมื่อผลการสุ่มออกมาเช่นนี้จึงถือว่าโชคไม่เข้าข้างพวกเขาเลย

“เมื่อรู้แล้วว่าจะไปยุคไหน เรามาเริ่มที่คนแรกกันเลย ยศธร”

ท้าวชัยภัทรหันไปมองเจ้าของชื่อ ยศธรเดินออกไปหน้าชั้นเรียนแล้วยื่นมือไปสัมผัสจอมอนิเตอร์ ระบบสารสนเทศของกรมกามเทพทำงานอีกครั้ง ก่อนปรากฏภาพชายหญิงคู่หนึ่งบนจอ ฝ่ายหญิงอายุมากกว่าฝ่ายชายสิบห้าปี เป็นรักต่างวัยที่อายุค่อนข้างห่างกันพอสมควร เทพบุตรหนุ่มกลับไปนั่งที่ของตน อาจารย์ที่ปรึกษาเรียกนักศึกษาคนต่อไปออกมา

“พงษ์กร”

เวลาเคลื่อนผ่านไปพักใหญ่ จิรายุเริ่มขยับตัวอย่างอึดอัด เพื่อนร่วมชั้นเรียนทั้งสิบหกคนของเขาทยอยออกไปสุ่มเลือกมนุษย์ที่ตนต้องดูแลเกือบหมดแล้ว ทุกคนได้บททดสอบที่ยากง่ายไม่ต่างกัน โดยมีฐานะชาติตระกูลนิสัยใจคอ อายุ และเพศสภาพเป็นอุปสรรค

“รณกร”

ผู้เป็นเพื่อนลูกเดินไปหน้าชั้นเรียน ยื่นมือไปแตะจอมอนิเตอร์

จอภาพปรากฏภาพหญิงชายมากมายวิ่งสลับกันไปมา สุดท้ายเหลือภาพผู้ชายสองคน เพื่อนของเขาสู่มได้คู่รักเพศเดียวกันซึ่งเป็นบททดสอบที่ไม่ง่ายเลย

“คนสุดท้าย จิรายุ”

เวลาของเขามาถึงแล้ว เทพบุตรหนุ่มเดินออกไปหน้าชั้น สวนทางกับผู้เป็นเพื่อนที่ส่งยิ้มให้กำลังใจก่อนเดินกลับไปนั่งที่ของตน

จิรายุเดินไปหยุดยืนหน้าชั้นเรียน แล้วยื่นมือไปแตะจอมอนิเตอร์ จอภาพปรากฏภาพชายหญิงมากมายไม่ต่างจากของเพื่อนคนอื่น ภาพเหล่านั้นหมุนวนสลับกันไปมา เขากลั้นใจรอคอยอย่างตื่นตื่น จอมอนิเตอร์ดับวูบลง แล้วปรากฏภาพหญิงสาวคนหนึ่งเพียงภาพเดียว

เทพบุตรหนุ่มจ้องมองด้วยความสนใจ หญิงสาวในรูปภาพเพิ่งไถลตัวออกมาจากใต้ท้องรถ ใบหน้าเนียน้ำมันเครื่องมอมแมม ผมด่าักเปีย ยาวถึงกลางหลัง ดวงตาคมแวววาวราวกับนิล รอยยิ้มสดใสทำให้หัวใจของเขาเต้นแรงอย่างไม่รู้ตัว

“ทำไมมีคนเดียวครับ” เขาหันไปถามอาจารย์ที่ปรึกษา

ทำซัยภัทรเรียกแท็บเล็ตสวรรค์ของตนออกมา ก็มหน้าเขี่ยหน้าจอไปมาอยู่ครู่หนึ่งจึงเงยหน้าขึ้นมาตอบคำถามเขา

“ผู้หญิงคนนี้มีเมียแล้ว”

“ไม่มีเมียแล้ว” เทพบุตรหนุ่มเอ่ยอย่างประหลาดใจ เนื้อคู่ของมนุษย์ถูกกำหนดด้วยกุศกรรมที่กระทำร่วมกันในอดีตชาติ มนุษย์คนหนึ่งอาจมีเนื้อคู่ได้หลายคน แต่หญิงสาวคนนี้ก็กลับไม่มีเนื้อคู่

“ใช่” อาจารย์ที่ปรึกษาพยักหน้า “โปรแกรมอัลมสมบอกแบบนี้ กรณีแบบนี้ค่อนข้างหายาก เราก็จึงเคยเห็นนี่แหละ”

“แล้วทำไมเธอถึงไม่มีเนื้อคู่ครับ”

“โปรแกรมอัลมสมไม่ได้บอกไว้ แต่เราคิดว่าเป็นไปได้สองกรณี กรณีแรก หญิงคนนี้อาจไม่เคยทำกุศลร่วมกับใครไว้ และกรณีที่สอง เนื้อคู่ของ

หล่อนอาจจะอยู่กับคนละครูปภูมิก็ได้”

จิรายุขมวดคิ้ว บททดสอบที่เขาได้รับยากกว่าของเพื่อนๆ เพราะมนุษย์ที่เพื่อนฝูงได้มีเนื้อคู่มาให้ด้วย พวกเขาแค่พยายามทำให้ทั้งสองคนรักกัน แต่หญิงสาวที่เขาเลือกได้กลับไม่มีเนื้อคู่ แล้วเขาจะจับคู่ให้หล่อนได้อย่างไร

“สงสัยรุ่นเราจะมีคนเรียนไม่จบ”

ยศธรพูดขึ้นลอยๆ ทว่าค่อนข้างเสียงดัง เขาหันไปมองเพื่อนร่วมชั้น แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร รณกรก็พูดขึ้นก่อน

“ถ้าผู้หญิงคนนี้ไม่มีเนื้อคู่ จิรายุก็เสียเปรียบคนอื่นสิครับ ให้เขาสู่มใหม่ได้ไหมครับ”

“ไม่ได้หรอก” อาจารย์ที่ปรึกษาสายหน้า “ทุกคนมีสิทธิ์เลือกแค่คนละหนึ่งครั้ง จิรายุเลือกได้หญิงสาวคนนี้ แสดงว่าสวรรค์กำหนดมาแบบนี้ เขาต้องทำหน้าที่ของตนให้สำเร็จ”

“ผมจะจับคู่ให้คนที่ไม่มีเนื้อคู่ได้ยังไงครับ”

“ได้สิ เราว่าดีเสียอีกที่หล่อนไม่มีเนื้อคู่”

“ดียังไงครับ” เขาถามอย่างไม่เข้าใจ

“เวลาที่กามเทพจะจับคู่ให้มนุษย์ จะดูข้อมูลจากโปรแกรมอัลกอริทึมที่กรมกามเทพพัฒนาขึ้น ซึ่งโปรแกรมนี้จะวิเคราะห์ว่าใครเคยทำกุศลร่วมกันมาในอดีตชาติ รวมทั้งพิจารณาถึงบุญกรรมที่กระทำในชาตินี้ จากนั้นจึงคัดเลือกมนุษย์สองคนที่มีวสนาต่อกันมากที่สุดขึ้นมา ดังนั้นการที่หญิงสาวไม่มีเนื้อคู่ เจ้าก็สามารถจับคู่หล่อนกับใครก็ได้ หากหล่อนรักใครสักคนจากใจจริง งานของเจ้าก็ถือว่าสำเร็จแล้ว”

“อาจารย์ครับ” ยศธรมือขึ้น “จิรายุสามารถเลือกใครก็ได้ให้มนุษย์ของตน แต่พวกเราต้องจับคู่ตามที่โปรแกรมเลือกมาเท่านั้น แบบนี้ก็ไม่ยุติธรรมสิครับ”

“ถ้าคิดว่าไม่ยุติธรรม ท่านก็เปลี่ยนกับจิรายุสิ” รณกรพูดแทรก

เสียงดัง

คนถูกแทรกหันไปมองแล้วทำปากเบ้อย่างเย้ยหยัน

“เราไม่เปลี่ยน เราไม่ใช่พวกชอบเล่นนอกกติกาเหมือนใครบางคน”

“ทำหน้าว่าใครเล่นนอกกติกา” รัตนกรถามเสียงเข้ม

“ไม่ต้องเถียงกัน” ท้าวชัยภัทรตัดบทแล้วหันไปพูดกับทุกคน
“โปรแกรมอุ่มสมเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เราทำงานได้ง่ายขึ้น แต่เจตจำนงยังเป็นของมนุษย์ พวกเขามีสิทธิ์ที่จะเลือกรักใครก็ได้โดยที่กามเทพอย่างเราไม่สามารถขัดขวาง ดังนั้นทุกคนสามารถเปลี่ยนคู่ให้มนุษย์ที่ตนดูเลได้ จึงไม่ต้องเถียงกันให้มากความ

“เข้าใจแล้วใช่ไหมจिरายู” อาจารย์ที่ปรึกษาหันมาถามเขา

“ครับอาจารย์”

จिरายูเดินกลับไปนั่งที่ของตน เรียกแท็บเล็ตสวรรค์ออกมา ข้อมูลของมนุษย์ที่เขาต้องดูแลมารออยู่ที่หน้าจอแล้ว พอเขาแตะปลายนิ้วที่โพลเดอร์ของหญิงสาว ข้อมูลและรูปถ่ายในอิริยาบถต่างๆ ของหล่อนก็ปรากฏขึ้นมา เขากำลังมองรูปภาพของหล่อนแล้วพึมพำกับตัวเอง

“มนต์มีนา ศุภการ”

โลกมนุษย์

อุ่มนี้สถานยนต์ตั้งอยู่ในซอยลึกย่านชานเมือง บนเนื้อที่ขนาดสองร้อยตารางวา ด้านหน้าติดถนนซอย ด้านหลังติดที่ดินรกร้าง ภายในอุ้มแบ่งออกเป็นสามส่วน ประกอบด้วยโถงด้านหน้าสำหรับจอดรถที่กำลังซ่อม ขวามือเป็นออฟฟิศขนาดสิบหกตารางเมตร ผนังทึบสีด้านกรูด้วยกระจกใส ปิดทับด้วยผ้าม่าน ใช้เป็นห้องรับรองลูกค้าและจัดเก็บเอกสาร ซ้ายมือเป็นห้องพ่นสีและอบสีรถยนต์ ด้านในสุดเป็นเรือนแถวขนาดสามห้อง ซึ่งเป็นที่พักของกล้าและสมหมาย นายช่างประจำอุ้ม

ใต้ท้องรถแก๊งสีขาวยังจอดอยู่ชิดกำแพง หญิงสาวที่จिरายูเทพบุตร

คำนี้ถึงกำลังตรวจเช็คช่วงล่างรถยนต์ เพื่อหาสาเหตุที่ทำให้มันลั่นเป็น
 เจ้าเข้าเวลาเจ้าของเร่งความเร็วแต่ละร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมง มีนาทำงานไป
 ฟังเพลงจากโทรศัพท์มือถือไป มีความสุขกับงานของตน แม้คนทั่วไปจะคิด
 ว่างานซ่อมรถยนต์ไม่เหมาะกับผู้หญิง เพราะเป็นงานที่ค่อนข้างหนัก แถม
 ยังต้องทนกับความเปรอะเปื้อน แต่สำหรับหล่อน การได้เห็นรอยยิ้มของ
 ลูกค้าเมื่อพบว่ารถยนต์ของตนกลับมาใช้งานได้ดีดังเดิมคือความภูมิใจที่สุดในชีวิต

“เจ้มีนา! อยู่ที่ไหน ไปด้วย”

เสียงตะโกนโหวกเหวกของกล้าดังขึ้น หญิงสาวเจ้าของชื่อขมวดคิ้ว
 ดันตัวออกมาจากใต้ท้องรถ แล้วร้องบอกหนุ่มรุ่นน้องเสียงดัง

“ฉันอยู่นี่”

“มาหลบอยู่นี่เอง หาอยู่ตั้งนาน” กล้ารีบเดินมาหา

หญิงสาวลุกขึ้นยืน เช็ดมือกับผ้าที่ห้อยอยู่บนเสาแล้วมองอีกฝ่าย
 อย่างกล่าวหา

“หาทำไม นายไปก่อเรื่องอะไรอีกเธอ”

“เปลี่” เขาปฏิเสธเสียงสูง “เดี๋ยวนี้ผมเป็นคนดีแล้ว ไม่เชื่อถามลุง
 หมายดูก็ได้”

“แล้วมีเรื่องอะไร”

มีนาถามอย่างอ่อนใจ กล้าเป็นหลานชายของสมหมาย ทั้งสองทำงาน
 กับตาของหล่อนซึ่งเป็นเจ้าของอู่มนัสนยานยนต์ตั้งแต่หล่อนยังเด็ก พอตาเสีย
 หล่อนก็มาดูแลอู่แทน โดยมีสองลุงหลานเป็นกำลังสำคัญ ทั้งสองพักอยู่ใน
 อู่รถ ส่วนหล่อนพักอยู่ที่บ้านของแม่แถวนทบทวี

“พ่อของเจ้มาหา นังรออยู่ในรถ” กล้าชี้ไปนอกอู่รถ

“ช่วยไปบอกเขาทีว่าฉันไม่อยู่ ออกไปไหนตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้”

“ไม่ได้” หนุ่มรุ่นน้องส่ายหน้าดิก “ผมบอกไปแล้วว่าเจ้อยู่ข้างใน”

“งั้นก็ไปบอกว่าเพิ่งออกไปก็ได้”

“อย่าทำแบบนั้นเลยหนูมีนา” สมหมายเดินมาหาหล่อน “ยังไงท่านก็เป็นพ่อ ท่านมาหาคงมีธุระ ออกไปพบท่านเถอะ ทำให้พ่อแม่เป็นทุกข์มันบาปมากนะ”

มีนาจำใจพยักหน้าแล้วเดินออกไปนอกอุ้งรถ หล่อนพบรถของพ่อจอดอยู่ริมกำแพง จึงเปิดประตูหลังเข้าไปนั่งแล้วยกมือไหว้ผู้เป็นพ่อ

“เป็นยังงัยบ้าง ลูกดูผมอลงนะ”

“หนูสบายดีค่ะ” หญิงสาวมองหน้าพ่อ พ่อของหล่อนเป็นชายวัยห้าสิบปีเศษที่ดูดีมาก สวมสูทแบรนด์เนมตัดเย็บประณีต รูปร่างสูงโปร่ง ไม่มีไขมันส่วนเกิน แถ่หน้าคล้ายคลึงกับหล่อน ยกเว้นดวงตาที่หล่อนได้มาจากแม่

“พ่อให้ผู้ช่วยเช็กบัญชีเงินฝากของลูก ทำไมลูกไม่เบิกเงินที่พ่อให้ทุกเดือนไปใช้ ลูกจะได้ไม่ต้องลำบากทำงานแบบนี้”

มีนากำมือซ่อนนิ้วเบือนน้ำมันเครื่องจากสายตาพ่อ หล่อนไม่เคยอายอาชีพของตนเอง แต่เวลาอยู่ต่อหน้าพ่อ หล่อนเหมือนกลับไปเป็นเด็กเล็กๆ ที่โหยหาอ้อมกอด ความรัก และการยอมรับ

“หนูไม่ลำบากค่ะ รายได้ของอู่อาจจะไม่มาก แต่ก็ไม่ถึงกับขัดสน หนูดูแลตัวเองได้ค่ะ”

“ลูกเหมือนแม่มาก ตัวเล็กแต่เข้มแข็ง ปากแข็งแต่ใจอ่อน พ่อเสียใจที่พบแม่ช้าเกินไป ทำให้พ่อให้อะไรแก่ลูกมากกว่านี้ไม่ได้”

“หนูมีทุกอย่างที่ต้องการแล้ว หนูกับแม่ไม่เคยต้องการอะไรจากพ่อ” หล่อนตอบเสียงเข้ม กำมือแน่นขึ้นอีก

“พ่ออยากให้คุณไปเรียนรู้งานที่โรงแรม สโรชาเป็นคนฉลาด แต่ไม่ใช่ผู้บริหารที่ดี พ่อไม่อยากให้โรงแรมของเราตกเป็นของคนอื่น”

“หนูไม่อยากมีเรื่องกับคุณหญิงจงกลนี้ ถ้าหนูไปทำงานกับพ่อ ชีวิตของพ่อคงหาความสงบไม่ได้ เพราะคุณหญิงคงไม่ยอมให้หนูมาซุบมือเปิบ” หล่อนตอบตามตรง

พ่อถอนใจยาวแล้วเอ่ยอย่างเคร่งขรึม

“โรงแรมอนันต์ธาราเป็นของพ่อ ลูกเป็นลูกของพ่อคนหนึ่ง ลูกมีสิทธิ์
ในโรงแรมนั้นไม่น้อยไปกว่ายายเกรซหรือคุณหญิงจงกลนี่”

“หนูจะคิดดูละ เย็นนี้ลูกค้าจะมารับรถ หนูขอตัวไปทำงานก่อนนะคะ”

มีนายมือไหว้พ่อ เปิดประตูลงจากรถแล้วเดินเข้าไปในอุ้ หญิงสาว
หยุดยืนข้างรถที่ซ่อมค้างไว้ ทรวดตัวลงนั่งฟังล้อรถ ดวงตาตาขลับฉายแวว
เจ็บปวด เรื่องราวในวัยเด็กหวนกลับมา

คุณหญิงจงกลนี่เป็นภรรยาหลงของพ่อ นางมีลูกสาวคนหนึ่งชื่อ
สรโรชา ส่วนแม่ของหล่อนชื่อมุกดา เป็นภรรยาหน้าพอ บอกเสมอว่ารักแม่
ของหล่อนมาก แต่พ่อพบกับแม่ที่หลังจึงไม่สามารถยกย่องแม่ได้ แต่พ่อก็
สงเสียเลี้ยงดูแม่กับหล่อนอย่างดี ไม่เคยให้เดือดเนื้อร้อนใจเลยสักครั้ง

พอปีดับรุ่งเรื่องของหล่อนกับแม่มานานกว่าสิบห้าปี จนกระทั่งแม่ของ
หล่อนเสียชีวิตด้วยโรคประจำตัว พ่อจึงตัดสินใจรับหล่อนไปอยู่ที่บ้าน
ตุ๊กการ คุณหญิงจงกลนี่และสรโรชาก็ใจมาก นางไม่เคยต่อว่าพ่อสักคำ แต่
เอาความเสียใจมาลงที่หล่อนแทน มีนาทนอยู่ร่วมบ้านกับแม่เลี้ยงใจร้าย
และพี่สาวซื่อวันร่วมปี จึงขอพ่อออกมาอยู่กับตามันส์ที่อยู่ซ่อมรถแห่งนี้ เพื่อ
เรียนรู้การซ่อมรถและการแข่งรถ หล่อนหลงรักความเร็วและเสียงเครื่อง-
ยนต์ จึงเลือกเรียนวิศวกรรมเครื่องกล แม้ว่าพ่อจะไม่เห็นด้วยก็ตาม

“เจออยู่นี่หรือเปล่า” กล้าเรียก

“อยู่ตรงนี้” หล่อนปาดน้ำตาทิ้งพลางลุกขึ้นยืน

หนุ่มรุ่นน้องเดินเข้ามาหา มองซ้ายมองขวาแล้วกระซิบบอก

“ไอ้โต้งโทร. มาบอกว่าคืนนี้มีหมูมาให้เชือด เดิมพันสองหมื่น เจ้
สนใจไหม”

“สนสิ นายโทร. ไปบอกเลยว่าฉันตกลง” หล่อนรีบตอบรับทันที เงิน
สองหมื่นบาทจ่ายค่าน้ำค่าไฟได้ทั้งเดือน ใครไม่สนก็งอยู่แล้ว

“ได้เลยเจ้” เขารับคำสั่งเสียงใสแล้วนุ้ยไปข้างหลัง มีนาพยักหน้า

เข้าใจแล้วรีบเปลี่ยนเรื่องพูด

“รถคันสีน้ำเงินถ่ายน้ำมันเครื่องเสร็จแล้ว นายเอาไปล้างเลยนะ เดี่ยวตอนเย็นเจ้าของจะมารับ”

“ครับจ้ะ” หนุ่มรุ่นน้องรับคำแล้วเดินแยกไปทันที ส่วนทางกับสมหมายที่เดินมาหาหล่อน

“จะไปแข่งรถอีกแล้วหรือ หนูก็รู้ว่ามันอันตราย เลี่ยงทั้งอุบัติเหตุ ทั้งถูกตำรวจจับ เมื่อไรหนูจะเลิกเสียที”

“เที่ยงแล้ว หนูไปล้างข้าวดีกว่า ลุงหมายเอากะเพราไก่ไข่ดาวเหมือนเดิมนะ”

หญิงสาวไม่ยกโกหก จึงเฉไฉไปพูดเรื่องอื่น แล้วเดินหนีออกจากอุ้งรถ ทั้งให้สมหมายยื่นสายหน้าอย่างอ่อนใจอยู่คนเดียว

มีนาเดินเข้าไปในร้านชวนชมชวนชิม ซึ่งเป็นร้านอาหารตามสั่งเล็กๆ อยู่ถัดจากอุ้งรถของหล่อนไปไม่กี่ไกล ชวนชมเจ้าของร้านเป็นหญิงวัยกลางคน อายุสี่สิบกว่าๆ รูปร่างท้วมแต่คล่องแคล่ว ทำอาหารรสชาติดี ที่สำคัญลงบัญชีไว้จ่ายสิ้นเดือนได้ นางมีลูกสาวคนหนึ่งชื่อต้นหอม อายุสิบเจ็ดปี เรียนปวช. แต่งตัวเก่ง และมีความฝันว่าอยากได้แฟนรวยๆ เพื่อจะถีบตัวเองไปให้พ้นจากร้านของแม่

“รับอะไรดีคะพี่มีนา” ต้นหอมวิ่งมารับหน้า วันนี้เด็กสาวผูกแกละสวมเสื้อยืดสีขาวผูกเอวโซ่รัสเซคือกับกางเกงขาสั้นอวดท่อนขาขาว แต่งหน้าทาปากเหมือนจะไปเที่ยวมากกว่ามาช่วยงานแม่

“กะเพราไก่ไข่ดาวสอง ข้าวผัดหมูหนึ่ง น้ำอัดลมสามกระป๋อง”

“แม่ กะเพราไก่ไข่ดาวสอง ข้าวผัดหมูหนึ่ง น้ำอัดลมสาม” เด็กสาวร้องบอกมารดาแล้วหันมาจ้องหน้าหล่อน “กล้าบอกว่ารถเบนซ์คันนี้ใหญ่ที่จอดอยู่หน้าอยู่เป็นของพ่อพี่ จริงหรือเปล่าคะ”

มีนาพยักหน้าพลางคาดโทษกล้าในใจ เขาเอาเรื่องของหล่อนไปเล่า

โดยไม่ถามก่อน ลีนเดือนจะหักเงินเดือนให้เช็ดเลย

“ขับรถคันใหญ่ขนาดนั้น พ่อพี่คงรวยมากสินะ แล้วทำไมพี่ไม่ไปอยู่กับพ่อ มาทนทำงานในอู่รถเล็กๆ ทำไม เป็นหนูเปิดกันไปนานแล้ว”

“เลิกเพื่อเจอได้แล้วนั่งต้นหอม เอาข้าวไปส่งลูกค้าที่แฟลต เขาโทรศัพท์มาแรงแล้ว” ชวนชมเดินมาหาแล้วส่งถุงอาหารให้ลูกสาว

“แม่ที่ชอบชดจังหวะจิง ใช้ได้ทั้งวีทั้งวัน ใจคอจะไม่ให้หนูว่างเลยเธอ” ต้นหอมบ่นกระปอดกระแปดแล้วเดินสะบัดก้นออกไป

“ขนาดฉันใช้แก๊ง แกยังอยู่ได้เลย รีบไปรีบมาเลยนะ ถ้ามันไปเถลไถลคุยกับไอ้หนุ่มที่ไหน แกโดนดีแน่” ผู้เป็นแม่ตะโกนไล่หลังแล้วหันมายิ้มหวานให้หล่อน

“กลับบอกว่าพ่อของหนูเป็นเจ้าของโรงแรม ชื่อโรงแรมอะไรจ๊ะ เพื่อนำจะไปใช้บริการบ้าง น่าเห็นแวบๆ ในกระจกหลัง พ่อหนูหล่อมากเลย โสดหรือเปล่า แล้วทำไมหนูไม่ไปอยู่กับพ่อล่ะ มาทนลำบากทำอู่ซ่อมรถทำไม”

“อาหารที่ส่งไว้ให้ต้นหอมไปส่งที่อู่ นะคะ หนูต้องรีบกลับไปทำงานเดี๋ยวลูกค้าจะมารับรถแล้ว”

มินาเดินออกจากร้านโดยไม่สนใจเสียงเรียกของอีกฝ่าย แม่กับลูกนิสัยไม่ต่างกันเลย เขาถึงได้บอกว่าลูกไม่หล่นไม้ไถลต้น

กลางดึกบนถนนหลวงย่านซานเมือง รถมอเตอร์ไซค์แบบเอนดูโรสีแดงสลับขาวแล่นมาด้วยความเร็วสูง ก่อนผู้เป็นเจ้าของจะตะเบรกรพารถคู่ใจเข้าจอดข้างทาง มีนาถอดหมวกกันน็อกออกจากศีรษะ แล้วสะบัดผมเปียยาวไปข้างหลัง ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ คืนนี้มีผู้พิสมัยความเร็วมารวมตัวกันคึกคัก บางคนมาเพื่อแข่ง บางคนมาเพื่อดู แต่หล่อนมาเพื่อล่า เงินเดิมพันสองหมื่นถือว่าค่อนข้างสูงสำหรับการแข่งขันบนถนนที่กติกามีแค่ใครเข้าเส้นชัยก่อนคนนั้นชนะ รับเงินสดแล้วแยกย้ายก่อนตำรวจมา

มีนาก้าวลงจากรถมอเตอร์ไซค์ของตน คนทั่วไปอาจคิดว่าการแข่งรถเป็นอันตราย แต่สำหรับหล่อนมันคือความสุข เวลาสายลมปะทะใบหน้า หล่อนรู้สึกเป็นอิสระ หญิงสาวหยิบโทรศัพท์มือถือถือมากดโทร. ออก คิ้วคมได้รูปสวยเหนือดวงตาสีดำราวกับนิลขมวดมุ่นเมื่อพบว่าปลายสายไม่ตอบรับการติดต่อ มีนาเก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าทางเกง ริมฝีปากอึดมิก็กุหลาบเข้มแน่นอย่างหงุดหงิด เมื่อสิบนาทีก่อนกล่าส่งข้อความมาบอกว่ามาถึงแล้ว แต่พอหล่อนโทร. ไปหา เขากลับไม่ยอมรับสาย ไม่รู้ว่ามัวไปจับสาวอยู่ที่ไหน

“เหลวไหลจริงๆ เชียว” หญิงสาวกวาดตามองไปตามกลุ่มคน การแข่งรถคู่แรกเริ่มขึ้นแล้ว แต่หล่อนยังไม่รู้เลยว่าคู่แข่งของตนเป็นใคร เพราะให้หนุ่มรุ่นน้องจัดการแทนทั้งหมด

“ใครกัน”

มีนาหยุดสายตาทີ่ชายหนุ่มคนหนึ่ง เขาสวมสูทสีขาวยืนอยู่บนเกาะกลางถนนตรงข้ามหล่อน ไฟทางส่องกระทบชุดที่เขาสวมเป็นประกายเรืองรอง ดูโดดเด่นสะดุดตาและแตกต่างจากคนอื่น เขามองตรงมาที่หล่อน หญิงสาวมองตอบด้วยความสนใจ แล้วจู่ๆ เขาก็เดินข้ามถนนมาหา ตัดหน้ารถมอเตอร์ไซค์สองคันที่กำลังขับเคี้ยวกันมาเพื่อแย่งกันเข้าเส้นชัย

“คุณ!”

หล่อนกระโจนเข้าไปหาด้วยสัญชาตญาณ ชายหนุ่มจ้องมองอย่างตกใจ ก่อนถูกหล่อนโถมเข้าใส่จนล้มกลิ้งไปด้วยกัน หลบพันล้อรถไปอย่างฉิวเฉียด

มีนาร้องครางอย่างเจ็บปวดเมื่อศีรษะกระแทกพื้นถนนเต็มแรง เจ็บจนเห็นดาวระยิบระยับ หล่อนลืมนึกตามองชายที่ตนช่วยไว้ ก่อนอ้าปากค้างอย่างตกตะลึงเมื่อพบว่าเขาหล่อมาก หล่อที่สุดเท่าที่หล่อนเคยเห็นมา หล่อเหมือนไม่ใช่คน

“เจ้าเห็นเรา?” เขากามเสียงแผ่ว สีหน้าประหลาดใจ

“จ้ะ...”

หล่อนพูดได้เพียงเท่านั้นความมืดก็เข้าครอบงำ สิ้นสติไปพร้อมกับ
เสียงกรีดร้องของคนที่เห็นเหตุการณ์

“เจ้าเห็นเราได้อย่างไร...”

๒

แสงแดดยามเช้าส่องผ่านม่านหน้าต่างเข้ามาในห้อง ปลุกให้หญิงสาวที่นอนหลับอยู่บนเตียงรู้สึกตัวตื่น ดวงตาดำขลับแวววาวเหมือนนิลฉายแววงูงงในตอนแรก ก่อนเจ้าตัวจะร้องครางอย่างเจ็บปวดเมื่อระลึกได้ว่าตนอยู่ที่ไหน มีนามองไปรอบตัว สิ่งแรกที่เห็นคือเพดานสีขาวสะอาด โทไรท์สีจอบนผนังปลายเตียง แก้วอีร์รับแขกแบบปรับนอนได้ทางขวามือ เหนือขึ้นไปเป็นหน้าต่างบานใหญ่ มีผ้าม่านซาตินสีฟ้าอ่อนเปิดไว้ครึ่งหนึ่ง

หญิงสาวยกมือข้างซ้ายขึ้นมาดู ใบหน้าเรียวเหยเกเมื่อเห็นเข็มนำเกลือปักอยู่บนหลังมือ เมื่อคืนนี้หล่อนออกไปแข่งรถ แต่ยังไม่ทันได้แข่งก็เกิดเรื่องเสียก่อน เพราะมีผู้ชายคนหนึ่งเดินลงไปบนถนน ตัดหน้ารถมอเตอร์ไซด์ที่กำลังแข่งกันมาด้วยความเร็วสูง หล่อนกระโดดเข้าไปช่วยผู้ชายคนนั้นด้วยความตกใจ ก่อนหมดสติไปเพราะศีรษะกระทบพื้นถนน

มีนายกมือขวาคำศีรษะตัวเอง ก่อนถอนใจยาวอย่างโล่งอกเมื่อไม่พบผ้าพันแผล หมายความว่าศีรษะของหล่อนไม่แตก นับว่าเป็นเรื่องดี เรื่องเดียวที่คิดออกตอนนี้ หญิงสาวหันไปมองประตูห้องพักเมื่อได้ยินเสียง

ลูกบิดประตูขยับ ก่อนกล้ำและสมหมายจะเดินเข้ามาในห้อง ทั้งสองยิ้มกว้างด้วยความยินดีขณะรีบเดินมาหาหล่อน

“เจ้ฟื้นแล้ว เจ็บตรงไหนบ้าง ปวดหัวหรือเปล่า” กล้ำถามด้วยความเป็นห่วง

“ปวดไปหมดทั้งตัว” หล่อนตอบตามตรง “แล้วผู้ชายคนนั้นเป็นยังไงบ้าง เขาอยู่ที่โรงพยาบาลนี้ด้วยหรือเปล่า”

“ผู้ชายคนไหน” หนุ่มรุ่มน้องทำหน้าที่

“ผู้ชายคนที่ฉันช่วยไว้ไง สวมสูทสีขาว หน้าตาหล่อๆ นะ”

“ไม่มี” เขาปฏิเสธเสียงสูง “ผมเห็นเจ้ยืนอยู่ริมถนนคนเดียว แล้วจู่ๆ ก็กระโดดไปตัดหน้ารถ โชคดีที่ไม่โดนรถชนคอหักตาย”

มีนายกรมือกุมศึระะ งุนงนหันขึ้นไปอีก หล่อนตาผัดหรือกล้ำตาไม่ดี ผู้ชายที่โดดเด่นขนาดนั้น ทำไมหนุ่มรุ่มน้องถึงมองไม่เห็น ในเมื่อหล่อนจำรายละเอียดของเขาได้หมด ตาคม คิ้วตลก จมูกโด่ง ปากสวย ผิวขาว ผมดำ คนเราจะตาผัดได้ชัดเจนขนาดนี้เลยหรือ

“มีสิ” หล่อนยืนยัน “ผู้ชายคนนั้นเดินตัดหน้ารถ ฉันทกระโดดเข้าไปช่วยเขา เรากลิ้งไปด้วยกันบนพื้น ก่อนฉันจะสลบไปเพราะหัวกระแทกพื้น”

“ไม่มีใครเลยจริงๆ ผมเห็นเจ้กระโดดออกไปคนเดียว ตอนพามาโรงพยาบาลก็มีเจ้คนเดียว ไม่เชื่อถามคนอื่นดูก็ได้ เขาเห็นกันทุกคนแหละ หรือว่า...” กล้ำทำท่าขุ่นลุก “เจ้จะถูกสัมภาษณ์บนถนนเล่นงาน”

มีนากลื่นน้ำลายอีกใหญ่ หรือผีตายโหงบนถนนเล่นงานหล่อนแล้วหญิงสาวตั้งผ้าห่มขึ้นมาถอด หล่อนยังไม่ค่อยถูกโรคกับผีอยู่ด้วย

“แล้วการแข่งรถเมื่อคืนเป็นยังไงบ้าง”

“ฝ่ายไหนยึดเดิมพันของเราไป เพราะเจ้ไม่สามารถลงแข่งได้”

“ได้ยังไง แบบนั้นนี่โก่งนี่หว่า” หล่อนลุกพรัดขึ้นนั่งด้วยความโมโห แต่ต้องนอนลงไปอีกครั้งเมื่ออาการปวดศึระะเล่นงาน

“ใจเย็นก่อนหนุมมีนา” สมหมายเอ่ยเตือนสติ “เงินทองของนอกกาย

“ไม่ตายเดี๋ยวก็น่าใหม่ได้ แต่หนูปลอดภัยก็ดีมากแล้ว คราวหน้าอย่าไปแข่งอีกก็แล้วกัน”

“หนูจะพยายามค่ะ” หล่อนแบ่งรับแบ่งสู้ แล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “หนูต้องอยู่โรงพยาบาลอีกนานไหม ที่นี้คำรักษาน่าจะแพง หนูคงสู้คำรักษาไม่ไหว”

“ไม่รู้เหมือนกัน เดี่ยวลุงจะให้กล้าไปถามหมอให้นะ”

“ไม่ต้องถามแล้วลุง หมอมาโน่นแล้ว” เขาพยักพเอิดไปที่ประตูห้อง

มีนามองตามสายตากลับ แพทย์หนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามา เขาเป็นชายหนุ่มอายุใกล้สามสิบ รูปร่างสูง ผิวนขาว จัดว่าหน้าตาดี สวมแว่นตากรอบทอง ทำทางใจเย็น หล่อนอ่านชื่อบนเสื้อกาวน์ของเขา “นายแพทย์ต่อพงศ์ บุรณเวช” เขานามสกุลเหมือนชื่อโรงพยาบาลเลย

“สวัสดีครับ ผมหมอต่อพงศ์” เขาแนะนำตัวเสียงนุ่ม “คุณพ่ื่อนานหรือยัง ปวดหัวหรือเปล่า มีนง อยากรักษาไหม”

“ปวดหัวนิดหน่อยค่ะตอนที่ขยับตัวเร็วๆ แต่ตอนนี้ไม่ปวดแล้ว ฉันจะออกจากโรงพยาบาลได้เมื่อไรคะ” หล่อนถามเข้าเรื่องทันที โรงพยาบาลบุรณเวชเป็นโรงพยาบาลที่ดี เครื่องมือแพทย์ทันสมัย ตั้งอยู่ไม่ไกลจากภูของหล่อน แต่คำรักษาพยาบาลค่อนข้างแพง เพราะเป็นโรงพยาบาลเอกชน

“ผมขอดูอาการอีกหนึ่งคืน เพราะหัวคุณกระแทกค่อนข้างแรง ถ้าพรุ่งนี้ไม่มีอะไรก็กลับบ้านได้ครับ” เขาตอบคำถามหล่อน แล้วหันไปพูดกับพยาบาล ก่อนเดินออกจากห้องไป

มีนาหลับตาลงอย่างเหนื่อยอ่อน อยากออกจากโรงพยาบาลใจแทบขาด แต่เมื่อหมอบอกแบบนี้หล่อนก็คงต้องอยู่ต่อ เพราะตั้งต้นกลับบ้านตอนนี้ สองลุงหลานก็คงไม่ยอมอยู่ดี

มีนาอนอนดูโทรทัศน์อยู่บนเตียง สมองหายกลับไปใฝ่อุรรถ ส่วนกล้าออกไปหาของกิน หญิงสาวดริโมตเปลี่ยนช่องไปเรื่อยๆ ก่อนกดปิดเมื่อ

ไม่มีอะไรชวนให้ดู ตอนนี้อาการบาดเจ็บของหล่อนดีขึ้นมาก แต่อาการเบื่อหน่ายสาหัสหนัก เพราะไม่ใช่คนที่ชอบอยู่เฉยๆ พอไม่มีอะไรให้ทำ ชีวิตเหมือนไร้คุณค่าชอบกล

เสียงเคาะประตูดังขึ้น หญิงสาวหันไปมอง แล้วลุกขึ้นนั่งอย่างระวัง ตัวเมื่อเห็นว่าคนที่เปิดประตูเดินเข้ามาคือพี่สาวต่างมารดาซึ่งปกติไม่ค่อยกินเส้นกันเท่าไร แต่วันนี้สโรชากลับถือกระเช้าผลไม้มาเยี่ยมหล่อนถึงโรงพยาบาล

“ดูดีกว่าที่คิดนี่ ฉันนึกว่าจะแยกว่านี้เสียอีก” สโรชาส่งกระเช้าผลไม้ให้หล่อน สีหน้าแววตาเยาะหยัน เหมือนนามสน้ำหน้ามากกว่ามาเยี่ยมไม่ใช่

“ขอบใจ แต่ไม่ต้องลำบากมาเยี่ยมก็ได้ พรุ่งนี้ฉันจะออกจากโรงพยาบาลแล้ว” มีนารับกระเช้าผลไม้มา ไหมโมโห ไม่ตอบโต้ เพราะเห็นจนชินชาแล้ว

“ฉันก็ไม่ได้อยากมานักหรอก ถ้าพ่อไม่สั่งให้มาดูว่าเธอตายหรือยัง นึกเหอว่าฉันจะฝารอติดตามถึงที่นี่”

“พ่อไปไหนเหอ ทำไมไม่มาเอง” หญิงสาวถามเสียงแผ่ว สโรชาเกลียดหล่อน เพราะคุณหญิงงกลนี้พูดกรอกหูตั้งแต่เด็กว่าหล่อนจะมาแย่งความรักจากพ่อ ทั้งที่ไม่จริงเลยสักนิด ลูกเมียน้อยจะสำคัญกว่าลูกเมียหลวงได้อย่างไร ขนาดหล่อนเข้าโรงพยาบาล พ่อยังไม่คิดจะมาดูดำดูดีเลย

“บินไปเมืองนอกตั้งแต่เช้าแล้ว ตอนแรกพ่อจะเลื่อนไฟล์ตเพื่อมาดูอาการเธอ แต่ฉันเห็นว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร เลยบอกให้พ่อเดินทางตามกำหนดเดิม แล้วเอากระเช้ามาเยี่ยมเธอเอง”

สโรชายิ้มเยาะ สะใจที่ได้เหยียบย่ำน้องสาวต่างแม่ โดยไม่รู้วาคำพูดของตนทำให้มีนารู้สึกดีขึ้น เพราะได้รู้วาคความจริงแล้วพ่อเป็นห่วงหล่อน

“ฉันเข้าใจแล้ว เธอกลับไปเถอะ เตี่ยรอดติด”

“เธอกล้าไล่ฉันเหอ” พี่สาวต่างแม่ตวาดแว๊ด

มีนามองอย่างอ่อนใจ ผู้เป็นพี่เป็นคนสวย เข้าสังคมเก่ง แต่ควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ นึกแล้วก็เสียดายแทน

“ฉันไม่ได้โล้ แค่แนะนำเฉยๆ แต่ถ้าเธออยากอยู่ต่อก็ตามสบายเลย ฉันจะนอนแล้ว” หล่อนวางกระเช้าลงบนโต๊ะข้างหัวเตียง แล้วล้มตัวลงนอน ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมตัว

“จงทอง อย่าว่าแต่อยู่ร่วมห้องเลย แต่ใช้นามสกุลร่วมกันฉันยังไม่อยากเลย รีบไปเปลี่ยนนามสกุล ก่อนเธอจะทำให้ศุภการมัวหมอง”

“ขอบคุณที่แนะนำ แต่ฉันไม่เปลี่ยนหรอก ฉันจะใช้ไปเรื่อยๆ แบบนี้แหละ สะใจดี”

มีนาแกล้งยั่ว ทำเอาผู้เป็นพี่สาวเต้นผาง แต่ยังไม่ทันได้อาละวาด คุณหญิงจงกลนี้ก็เปิดประตูเข้ามาก่อน

หญิงสาวยกมือไหว้ตามมารยาท แม่เลี้ยงของหล่อนเป็นหญิงวัยห้าสิบปีที่ยังสวยพริ้ง ผิวขาว รูปร่างอวบ แต่งตัวเก่ง แต่ชอบดูถูกคนอื่นและขี้หึงมาก

“ก็ไม่ได้เป็นอะไรมากนัก” นางรับไหว้อย่างขอไปที แล้วหันไปพูดกับลูกสาว “ทำอะไรอยู่ยายเกรซ แค่เอากระเช้ามาให้ทำไมนานจัง แม่รอจนเมื่อยแล้วนะ”

“มันยั่วประสาทเกรซค่ะ”

“เหลวไหลน่า เรารีบไปกันดีกว่า เดี่ยวแม่ไปประชุมสมาคมไม่ทัน” นางคว้ามือลูกสาวออกเดินพลางพรวดสอนไปด้วย “แม่บอกก็ครั้งแล้วว่าจะเอาทองไปรู้กระเบื้อง พวกลูกเมียน้อยพูดไปก็เท่านั้น คนพวกนี้ไม่มีสำนักหรอก”

มีนากำมือแน่นอย่างอดกลั้น สโรชาว่าร้ายแล้วยังไม่ได้เศษเสี้ยวของผู้เป็นแม่ คุณหญิงจงกลนี้จึงใจพูดให้หล่อนได้ยิน ย้ำว่าหล่อนเป็นแค่ลูกเมียน้อยต่ำต้อย ไม่คู่ควรต่อปากต่อคำด้วย ทั้งที่แม่ของหล่อนเสียมาร่วมสิบปีแล้ว แต่ความเกลียดชังของนางไม่ได้ลดลงเลย

สวรรค์ชั้นดาวดึงส์

จิรายุเทพบุตรนั่งอยู่ที่ม้าหินอ่อนใต้ต้นहुกวางภายในสวนหย่อมของมหาวิทยาลัย ดวงตาคมสีน้ำตาลเข้มจ้องมองแท็บเล็ตสวรรค์ในมือ เมื่อก้าวลงไปที่โลกมนุษย์เพื่อดูมนุษย์ที่ตนต้องดูแล มนต์มีนาตัวจริงดูดีกว่าภาพถ่ายมอมแมมที่เขาดูอยู่ตอนนี้มาก หญิงสาวมีรูปร่างสูงโปร่ง ท่าทางคล่องแคล่ว แววตามั่นใจในตัวเอง แต่มีชื่อเสียงตรงชอบขี่พาหนะอันตรายอย่างมอเตอร์ไซค์

เทพบุตรหนุ่มปิดแท็บเล็ตสวรรค์ ดวงตาคมหรืออย่างครุ่นคิด ปกติมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นเทวดา แต่เมื่อคืนเขาคิดว่ามนต์มีนาเห็นเขา เพราะตอนที่เขาย่ำถนขึ้นไปหาหล่อน จู่ๆ หญิงสาวก็พุ่งเข้ามาหาเขาจนล้มกลิ้งไปกับพื้นด้วยกัน หล่อนจ้องมองเขาอย่างประหลาดใจ แล้วหมดสติไปเพราะศีรษะกระแทกพื้น แต่จะเป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อตาเนื้อของมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นกายทิพย์ของเทวดา

“ลงไปโลกมนุษย์ครั้งแรกเป็นยังไงบ้างท่านจิรายุ”

เสียงคุ่นหูดังขึ้นด้านหลัง จิรายุไม่ต้องหันไปมองก็รู้ว่าเจ้าของเสียงคือยศรเทพบุตร ซึ่งไม่รู้ว่าครีမ်อกครีမ်ใจอะไรถึงเข้ามาทักเขา ทั้งที่ปกติแทบไม่คุยกันด้วยซ้ำ เทพบุตรหนุ่มเสกแท็บเล็ตในมือให้หายไป แล้วหันไปตอบคำถามอีกฝ่าย

“ค่อนข้างแปลก แต่ก็ไม่เลวนัก”

“เห็นเขาพูดกันว่ามนุษย์ที่ท่านดูแลเข้าโรงพยาบาลหรือ”

“ใช่” เทพบุตรหนุ่มยอมรับตามตรง เคยได้ยินว่าพวกมนุษย์ชอบนิินหา ไม่คิดว่าเทวดาก็ชอบเหมือนกัน

“หญิงมนุษย์ของท่านช่างอัปโชคนัก จู่ๆ ก็มาเจ็บป่วยแบบนี้ แล้วท่านจะจับคู่ให้นางอย่างไร ระวังจะเรียนไม่จบพร้อมเพื่อนนะ”

“อยู่โรงพยาบาลก็จับคู่กับหมอลิ ดีเสียอีก ไม่ต้องไปหาให้ลำบาก” รัตนกรพูดพลางเดินเข้ามาหา ดวงตาจ้องมองยศรอย่างทำทนาย “ท่านเอา

เวลาไปดูแลมมูษย์ของตัวเองดีกว่าไหม”

“เราก็คแค่เป็นห่วง ทำไม่ต้องว่ากันด้วย”

“เราไม่ได้ว่า” รัตนกรปฏิเสธเสียงสูง “เราเห็นท่านเที่ยวเป็นห่วงคนอื่นไปทั่ว เราก็คกลัวว่าท่านจะเรียนไม่จบเท่านั้นเอง”

“เราไปก่อนนะ แถวนี่อากาศไม่ดี อยู่แล้วอึดอัด” ยศธรหันมาพูดกับจิรายุ แล้วสะบัดหน้าจากไปอย่างซุนเคื่อง

“ท่านสองคนเป็นอะไร ทำไมชอบทะเลาะกัน ไม่เบื่อบ้างหรือไง” จิรายุถามอย่างอ่อนใจ ทั้งสองเป็นไม้เบื่อไม้เมากันตั้งแต่พบหน้า เพราะยศธรชอบเป็นที่หนึ่ง ทำอะไรก็ต้องเหนือกว่าคนอื่น รัตนกรเองก็ไม่ชอบเป็นที่สอง พวกเขาจึงปะทะกันเป็นประจำ

“เรามาชช่วยท่านนะ ทำไมท่านพูดเหมือนเราเป็นคนผิด”

“เราไม่ได้บอกว่าท่านผิด เราแค่ไม่อยากให้ท่านทะเลาะกับยศธรเทพบุตร พวกเราต้องอยู่ด้วยกันอีกนาน ทำดีต่อกันไว้ไม่ดีกว่าหรือ”

“เราจะพยายามแล้วกัน” ผู้เป็นเพื่อนตัดบทแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “เล่าเรื่องมมูษย์ของท่านให้เราฟังบ้างสิ นางเป็นอย่างไรบ้าง แล้วทำไมถึงบาดเจ็บ”

จิรายุก็หันหน้าซ่อนรอยยิ้ม คำว่า ‘มมูษย์ของท่าน’ ทำให้หัวใจของเขาเต้นแรงขึ้น ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม รู้แต่ว่าเขาชอบคำนี้มาก

“นางหน้าตาดีดีกว่าในรูปนิดหน่อย นอกนั้นก็เหมือนมมูษย์ทั่วไป ไม่มีอะไรเป็นพิเศษหรอก” เขาเงยหน้าขึ้นตอบ

“แค่นี้เองหรือ” ผู้เป็นเพื่อนทำหน้าที่ผิดหวัง “นานๆ จะเจอมมูษย์ที่ไม่มีเนื้อคู่สักคน เรานึกว่านางจะมีอะไรพิเศษเสียอีก”

“มันก็ไม่เชิงหรอก”

“ยังไง” ผู้เป็นเพื่อนจ้องเขม็ง

“เราคิดว่านางมองเห็นเรา”

“เป็นไปไม่ได้หรอก” ผู้เป็นเพื่อนส่ายหน้าตึก “มมูษย์กับเทวดาอยู่

คนละภพภูมิกัน ตาของมนุษย์ไม่อาจเห็นกายทิพย์ของพวกเขาได้”

“ตอนแรกเราก็คิดแบบนี้เหมือนกัน จนกระทั่งนางกระโดดเข้ามาช่วยเรา เพราะคิดว่าเรากำลังจะถูกรถชน ก่อนหมดสตินางจ้องหน้าเราเขม็ง เราจึงคิดว่านางน่าจะมองเห็นเรา”

“ถ้าเป็นอย่างที่ท่านเล่า” รณกรขมวดคิ้วครุ่นคิดแล้วชูนิ้วขึ้นสองนิ้ว “มีความเป็นไปได้สองทาง หนึ่งคือหญิงสาวมีสัมผัสที่ละเอียดมาก ซึ่งอาจเกิดจากบุญบารมีที่สั่งสมมา ทำให้นางมองเห็นเหล่าโอปปาติกะ เช่นเทวดา อย่างพวกเรา เปเรต อสุรกาย รวมทั้งวิญญาณทั้งหลาย”

“แล้วทางที่สองคือ...” เขาถามเสียงเบา

“ท่านกับนางเคยผูกพันกันมาในอดีตชาติ จึงทำให้นางมองเห็นท่านได้ แต่ถ้าให้แน่ใจคงต้องไปถามท้าวชัยภัทร อาจารย์น่าจะให้คำตอบที่ชัดเจนได้”

“ขอบใจท่านมาก แล้วเราจะหาเวลาไปคุยกับอาจารย์เอง” เขายิ้มให้ ผู้เป็นเพื่อนแล้วเปลี่ยนเรื่องคุย “มนุษย์ของท่านเป็นอย่างไรบ้าง”

“เขาชื่อมนต์ นิสัยดี หน้าตาดี เป็นลูกชายคนเดียว มีพี่สาวสี่คน ครอบครัวยิ่งตั้งความหวังให้เขาช่วยสืบสกุล แต่เขาดันมีเนื้อคู่เป็นเพศเดียวกัน”

“เราเชื่อว่าท่านทำได้ ท่านมีผลการเรียนดีมาตลอด ท่านจะต้องเรียนจบเป็นคนแรกของรุ่นแน่นอน” เขาตบไหล่ให้กำลังใจเพื่อน แล้วขอตัวกลับ วิมานของตนเพื่อวางแผนลงไปโลกมนุษย์อีกครั้ง

โลกมนุษย์

ห้องพักของมนต์มีนาในเวลากลางดึกเงียบสนิท หญิงสาวเจ้าของห้องนอนหลับอยู่บนเตียง ส่วนหนุ่มรุ่นน้องที่มาเฝ้าใช้นอนหลับบนโซฟา ตรงมุมห้องใกล้ตู้เก็บของปรากฏกลุ่มควันสีขาววนลมหวนวนเป็นวงกลม ก่อนจางหายไปแล้วแทนที่ด้วยเรือนร่างสูงสง่าในชุดสูทสีขาวสะอาดตา

จิริยาเหตุบุตรเดินไปยืนข้างเตียงนอน ก้มมองหญิงสาวที่ตนต้องดูแลด้วยความสนใจ มนต์มีนาอนหลับได้น่าเอ็นดู มือชวากอดผ้าห่มไว้แนบอก มือซ้ายวางอยู่เหนือศีรษะ ขาข้างขวาอยู่ในผ้าห่ม ส่วนขาข้างซ้ายยื่นออกมาข้างนอก แสงจากโคมไฟหัวเตียงส่องกระทบใบหน้าของหล่อนดูนุ่มละมุนน่ามอง ความจริงหญิงสาวเป็นคนสวย ถ้าจับแต่งเนื้อแต่งตัวดีๆ คงหาชายหนุ่มดีๆ มาเป็นคู่ครองได้ไม่ยาก

เทพบุตรหนุ่มปิดเส้นผมนุ่มสลวยออกจากหน้าผากมน ก่อนดึงมือกลับมาแทบไม่ทันเมื่อจู่ๆ หญิงสาวลืมตาขึ้นมามองเขา ดวงตาของทั้งสองสบประสานกัน ก่อนหญิงสาวจะลุกพรวดขึ้นนั่ง ชี้น้ำเขาด้วยนิ้วมือสั้นระริก

“นายเข้ามาในห้องฉันได้อย่างไร”

“เจ้ามองเห็นเราจริงๆ ด้วย” เขาพูดกับตัวเองเบาๆ แต่หล่อนยังอุตล่ำที่ได้ยินแล้วตอบเสียงซุ่น

“ฉันไม่ได้ตาบอดนี่ จะได้ไม่เห็นนาย”

“เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง หายดีแล้วใช่ไหม” เขาเปลี่ยนเรื่องพูด

“เจ้า-เรา นายมาจากไหนเนี่ย” หล่อนขมวดคิ้วใส่เขา “พูดจาแปลกๆ เหมือนไม่ใช่คนยุคนี้”

“เราเป็นเทวดา ลงมาดูแลเจ้า” เทพบุตรหนุ่มตอบตามตรง เมื่อหล่อนมองเห็นเขาก็ไม่มีความจำเป็นต้องปิดบัง และที่สำคัญเขาไม่ยากโกหกให้เป็นบาปติดตัว

มนต์มีนาจ้องหน้าเขาหนึ่งก่อนหัวเราะเสียงดัง

“ไปหลอกเด็กเถอะ ในโลกนี้มีเทวดาที่ไหน นายมาที่โรงพยาบาลถูกเพราะกลับมาบอกใช่ไหม”

“กล้า?” เขาหันไปมองเจ้าของชื่อแล้วหันมาพูดกับหล่อน “มนุษย์ผู้ชายคนนั้นใช่ไหม เขาไม่ได้บอกอะไรเราหรอก เพราะเขามองไม่เห็นเรา”

“กล้า ตื่นขึ้นมาคุยกันหน่อยซิ” หญิงสาวตะโกนเรียก แต่หนุ่มรุ่นน้อง

ไม่รู้รู้สึกตัว หล่อนจึงเร่งเสียงขึ้นอีก “ไอ้กล้า บอกให้ตื่นได้สินไหม แกนอนหลับหรือซ้อมตาย”

“ไม่ต้องเรียกหรอก เราสะกดให้เขาหลับเอง พຽງนี้เข้าถึงจะตื่น”

เทพบุตรหนุ่มร้องห้าม

หญิงสาวหันมามองเขา ดวงตาสีนิลมีแววลังเล แต่ก็ยังไม่เชื่อเขาอยู่ดี

“ไม่จริง โลกนี้ไม่มีเวทดา”

“เราต้องทำยังไง เจ้าถึงจะเชื่อ”

“หายตัวให้ดูก่อน” หล่อนมองอย่างทำทนาย “ถ้านายทำได้ ฉันถึงจะเชื่อ”

“แค่เรื่องง่ายๆ เจ้าคอยดูให้ดีนะ” เขาก้าวถอยหลังสามก้าว แสดงอิทธิฤทธิ์หายตัวให้หล่อนดู แล้วปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง

“เป็นยังไงบ้าง คราวนี้เจ้าเชื่อเราแล้วใช่ไหม” เทพบุตรหนุ่มถาม แต่หญิงสาวไม่ตอบ หล่อนนอนหลับตานิ่ง

“ทำไมหลับง่ายจัง” เขาขมวดคิ้วสงสัย

“มนต์มีนา อย่าเพิ่งหลับสิ ตื่นมาคุยกันก่อน” เขาเขย่าหมอนที่หล่อนหนุน แต่หญิงสาวนอนเงิบ ไม่มีทีท่าว่าจะรู้สึกตัว

“สงสัยจะไม่ได้หลับ”

จิริยาหัวเราะอย่างสุดกลั้น แม่คนปากเก่งทำให้เขาแสดงอิทธิฤทธิ์พอเขาทำให้ดูกลับกลายเป็นลม

“เก่งแต่ปาก” เขาเอ่ยกลั้วหัวเราะ ดึงผ้ามาห่มให้หล่อนแล้วหายตัวจากไป

๓

บ้านไม้สองชั้นสีขาวปลูกอยู่บนเนื้อที่สองร้อยตารางวา ล้อมรอบด้วยรั้วไม้กึ่งปูนสูงเสมอศีรษะทีเดียว ด้านหน้าติดถนนซอยขนาดสองเลน ด้านหลังติดหมู่บ้านจัดสรรขนาดใหญ่ บริเวณบ้านรั้วมีต้นไม้ใหญ่ผลิบาเขียวชุ่ม ด้านซ้ายมือเป็นโรงจอดรถขนาดเล็ก มีรถมอเตอร์ไซค์แบบเอนดูโรสีแดงสลับขาวและรถมอเตอร์ไซค์วิบากสองคันจอดอยู่ข้างใน ส่วนด้านขวามือเป็นศาลาพักผ่อนทำจากไม้สักขัดเงา หน้าศาลาปลูกต้นมะลิพุ่มใหญ่ออกดอกบานสะพรั่ง ส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่วบริเวณ

รถกระบะคันเก่าเล่นมาจอดหน้าประตูรั้ว มีนาฬิกาเวลจากรถเดินไปไซประตูรั้ว แล้วเดินนำเข้าไปในบ้านซึ่งยังคงสะอาดสะอ้านและเป็นระเบียบเรียบร้อย แม้ว่าห่าล่อนจะไม่ได้อีกกลับมานอนหลายวัน ด้วยมีป้าอัน แม่บ้านแบบไปกลับช่วยมาดูแลตอนกลางวัน

“ความจริงเจ้ค้ำที่โรงพยาบาลอีกคืนก็ได้ ไม่เห็นต้องรีบกลับมาแต่เข้าแบบนี้เลย” กล้าเดินตามเข้ามาพาลงบันไดด้วย

“อยู่ไม่ไหวหรอก” หล่อนส่ายหน้า “เมื่อคืนผีที่ฉันทิ้งเจตตอนไปแข่งรถ

ตามมาลอคจนถึงห้องพัก ขึ้นอยู่ต่อฉันได้หัวโกร่นพอดี”

“เจ้าตาผาไปเองหรือเปล่า” เขาเอ่ยอย่างไม่เชื่อ “เมื่อคืนผมก็นอนอยู่ด้วย ทำไมผมไม่รู้เรื่องเลย”

“นายนอนหลับเป็นตายนะสิ อุตุสำห้ให้ไปนอนเป็นเพื่อน ดันปล่อยให้ฉันถูกผีลอคคนเดียว” หล่อนต่อว่าเสียงเซียว

กล้าหัวเราะเสียงดังแล้วยกมือยอมแพ้

“โอเค ผมผิดเองที่หลับลึก แล้วผีบอกเจ้าหรือเปล่านั้นมาหาทำไม”

“ยังไม่ได้คุยกันเลย พอเขาหายตัวให้ดู ฉันก็เป็นลมไปก่อน ตื่นมาอีกทีก็เช้าแล้ว” หล่อนเล่าเสียงอ่อย

กล้านิ่งงันไปอีตใจหนึ่งก่อนหัวเราะดังกว่าเดิม

“ตลกมากใช้ไหม หัวเราะให้พอเลยนะ เพราะเดี๋ยวจะไม่ได้หัวเราะแล้ว” หล่อนชูเสียงข่ม อุตุสำห้เล่าให้ฟังเพราะคิดว่าเป็นคนกันเอง ดันมาหัวเราะเยาะกันได้

“ขอโทษครับ” กล้ายกมือปิดปากตัวเอง กลั้นหัวเราะจนหน้าแดง “ผมเห็นเจ้าไม่กลัวอะไรเลย ไม่นึกว่าจะกลัวผีขนาดนี้”

“นายกลับไปทำงานเถอะ ป่านนี้ลู่หมายบ่นแล้ว”

“นั่นสิ ผมกลับก่อนนะ” เขาเดินไปที่ประตูแล้วหันกลับมา “เจ้อยู่คนเดียวพักผ่อนเยอะๆ นะ ถ้าผีมาหาอีกก็อย่าเพิ่งเป็นลม ขอเลขสามตัวบนมาก่อน พวกเราจะได้รวยกันเสียที”

“ไ้บ้่ากล้า ไปให้พ้นเลยนะ”

มีนาหยิบกล่องกระดาษชำระปาใส่เขา กล้าเบี่ยงตัวหลบอย่างคล่องแคล่ว แล้ววิ่งไปขึ้นรถกระบะขับออกไป ทิ้งให้หล่อนยืนหน้าบึ้งอยู่คนเดียว

“ไ้บ้่ากล้า ปากเสียจริงๆ คนยิ่งเสียๆ อยู่ด้วย” หญิงสาวบ่นพึมพำพลางเดินขึ้นห้อง บ้านหลังนี้เป็นเรือนหอของพ่อกับแม่ หล่อนอยู่ที่นี้มาตั้งแต่เกิด ที่ผ่านมาไม่เคยมีอะไรมารบกวน เพราะมีศาลพระภูมิอยู่หน้าบ้าน

ผิตนนั้นต้องเข้ามาไม่ได้แน่นอน

“หนูกลับมาแล้วค่ะแม่ หนูปลอดภัยดีค่ะ แม่ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ”

มินาหยุดพูดกับรูปถ่ายของแม่ที่แขวนอยู่บนผนังตรงเชิงบันได แม่ของหล่อนเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ผิวขาว ผมดำยาวเหมือนหล่อน แม่ไม่ได้สวย สะดุดตาแบบคุณหญิงจกกลณี แต่แม่เป็นผู้หญิงอ่อนหวาน จิตใจดี ไม่เคยโกรธใคร แม่พบกับพ่อตอนไปทำงานที่โรงแรมอนันต์ธารา ตอนนั้นพ่อเพิ่งแต่งงานได้ไม่นาน ส่วนแม่เป็นสาวน้อยที่เพิ่งเรียนจบ ทันทีที่ได้พบหน้า พวกเขาก็ตกหลุมรักกัน ทั้งที่รู้ว่าเป็นความรักต้องห้าม

หญิงสาวถอนใจยาว แม่รักพ่อด้วยชีวิต รักโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ตั้งแต่เล็กจนโตหล่อนเห็นแม่นั่งรอพ่อที่ศาลาหน้าบ้านจนชินตา วันไหนพ่อมาค้างที่บ้าน แม่จะเบ่งบานเหมือนดอกมะลิต้องสายฝน วาระสุดท้ายของชีวิต แม่ขอให้หล่อนเข้าใจพ่อ แม่บอกว่าพ่อรักหล่อนมาก แต่ที่พ่อไม่มาอยู่กับพวกหล่อน เพราะพ่อต้องดูแลอีกบ้านหนึ่ง หล่อนพยายามจะเข้าใจพ่อ แต่จนแล้วจนรอดหล่อนก็ทำไม่ได้

“หนูคิดถึงแม่ค่ะ” หล่อนแตะนิ้วกับริมฝีปากตัวเอง แล้วยกมือไปแตะรูปถ่ายของแม่ ก่อนเดินเข้าห้องนอนของตนที่อยู่ชั้นสองของบ้าน

เสียงเพลงแปร่งหูลอยออกมาจากห้องน้ำ ก่อนเจ้าของเสียงจะเปิดประตูเดินออกมา มินายืนเซ็ดผมอยู่หน้าโถะเครื่องแป้ง ดวงหน้าเรียวสวย ไล่เครื่องสำอาง เรือนผมดำยาวสยายเต็มแผ่นหลัง หล่อนพาดผ้าขนหนูกับพนักเก้าอี้ แล้วเปิดลิ้นชักหยิบแปร่งหวีผมออกมา ทว่ายังไม่ทันได้หวีก็ต้องหันขวับไปข้างหลัง เมื่อเห็นร่างสูงในชุดสูทสีขาวในกระจกเงา

“นาย!” มินาถอยหลังกรูดไปติดโถะเครื่องแป้ง ดวงตาคมหวานเบิกโตอย่างตระหนก มือกำแปร่งหวีผมแน่นต่างอาวุธป้องกันตัว

“นายมาที่นี่ได้อย่างไร” หญิงสาวถามเสียงสั่น การมีชายหนุ่มรูปงามบุกมาหาถึงห้องนอนคงเป็นความฝันของผู้หญิงหลายคน แต่ไม่ใช่สำหรับหล่อน

ในตอนนั้น เพราะผู้ชายคนนั้นไม่ใช่คน ทว่าเป็นผีที่ตามมาจากรพยาบาล

“หายตัวมา” เขายืมให้หล่อน พี่สาวเรียงสวย

มีนาถลินน้ำลายอีกใหญ่ หน้าบ้านมีศาลพระภูมิ ในบ้านมีห้องพระ
แถมตอนนี่ยังเป็นเวลากลางวันแสดกๆ แต่ผีหนุ่มตนนี้ยังเข้ามาในบ้านหล่อน
ได้ แสดงว่าเฮี้ยนไม่ใช่เล่น หญิงสาวข่มความกลัวไว้ แล้วถามเขาไปตรงๆ
ให้ลึนเรื่องลึนราว

“นายต้องการอะไร มารบกวณฉันทำไม ถ้าอยากได้ส่วนบุญ พรุ่งนี้
ฉันจะไปใส่บาตรให้ที่ตลาด แต่อย่ามาให้ฉันเห็นอีกเลย”

“เราไม่ใช่ผี” เขาทำหน้าเมื่อยใส่หล่อน “เราเป็นเทวดา เราไม่ต้องการ
ส่วนบุญของเจ้า ต้องบอกก็ครั้งเจ้าถึงจะเชื่อ”

“เทวดาจะมาเดินแถวนี้ได้ยังไง นายต้องเป็นผีที่ตายบนถนน บังเอิญ
คลื่นของเราตรงกัน ฉันเลยมองเห็นนายได้”

ผีหนุ่มรูปงามถอนใจเฮือกใหญ่ แล้วก้าวเข้ามาประชิดตัวหล่อน ยื่น
แขนทั้งสองข้างมาทำโต๊ะเครื่องแป้ง กักตัวหล่อนไว้ใหวางแขนของเขา แล้ว
ก้มหน้าลงมาให้หล่อนดูใกล้ๆ

“ลืมตาดูให้ชัดๆ เลย ผีที่ไหนจะหล่อขนาดนี้ เจ้ามีตาก็เหมือนไม่มี
แยกผีแยกเทวดาไม่ออก มันน่าน้อยใจจริงเชียว”

มีนาเบิกตาโตด้วยความตกใจ จะถอยหนีก็ทำไม่ได้เพราะสะโพกติด
โต๊ะเครื่องแป้ง จึงได้แต่ทำตัวลึบที่สุดเพื่อไม่ให้สัมผัสตัวเขา

“เลิกกลัวเราแล้วใช่ไหม” ผีหนุ่มถามเสียงนุ่ม

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมอง กลืนหอมจากตัวเขาโอบล้อมหล่อนไว้
คล้ายกลิ่นดอกไม้แต่ไม่รู้ว่าจะดอกอะไร หล่อนเคยได้ยินว่าภูตผีจะมีกลิ่น
สาบสาง แต่เขาดูหอมมาก บางทีเขาอาจไม่ใช่ผีก็ได้

“ยัง ขอพิสูจน์อีกนิดหนึ่ง”

“พิสูจน์ยังไง” เขาเลิกคิ้วถาม

“ถอยออกไปก่อนสิ” หญิงสาวโบกมือไล่ พอเขาถอยออกไป หล่อน

ก็หยิบสร้อยพระที่ถอดวางไว้บนโต๊ะเครื่องเบ่งตอนเข้าไปอาบน้ำยื่นให้เขา “ถ้านายไม่ใช่ผีก็ต้องจับพระได้”

“แค่นี้เองหรือ” เขาทำหน้าผิตหวัง หยิบสร้อยพระไปถือไว้แล้วส่งคืนให้หล่อน “เราจับพระเครื่องของเจ้าได้ เชื่อหรือยังว่าเราเป็นเทวดา ไม่ใช่ภูตผีอย่างที่เจ้ากล่าวหา”

“เชื่อกี่ได้” หล่อนรับสร้อยพระมาสวม “แล้วเทวดามาทำอะไรที่โลกมนุษย์ บนสวรรค์ไม่มีที่ให้เที่ยวหรือ”

“เรามาช่วยเหลือเจ้า”

“ฉันสบายดี” หล่อนปฏิเสธทันที “ไม่ต้องการความช่วยเหลือ นายไปช่วยคนอื่นเถอะ”

“ถ้าทำได้เราทำไปนานแล้ว ไม่มาเข้าชี้เจ้าหรือ” เขาเอ่ยอย่างหงุดหงิด

“โอเค” หล่อนยกมือยอมแพ้ “นายต้องการอะไร พูดมาตรงๆ เลย ถ้าทำได้ฉันจะทำให้ นายจะได้หมดห่วงแล้วกลับสวรรค์ไปอย่างสบายใจ”

“พูดแบบนี้ค่อยยังชั่วหน่อย”

เขายิ้มพอใจ เป็นรอยยิ้มที่ทำให้มีน้ำใจสั่งจบนต้องบอกตัวเองว่าเขาไม่ใช่คน หล่อแค่นั้นก็วางใจไม่ได้

“เราชื่อจิรายุเทพบุตร เป็นเทวดามาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์”

“นายมาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์?” หล่อนพูดแทรกด้วยความสนใจ “บนนั้นเขาก็กันอยู่กันยังไงหรือ แล้วพวกเขาดูดีเหมือนนายหรือเปล่า”

“ปกติแล้วไม่กิน พวกเราอิมทิพย์ มีความเป็นอยู่สุขสบายตามกำลังบุญของตน แต่ก็ยังมีกิเลส รัก โลภ โกรธ หลง ไม่ต่างจากมนุษย์”

“เป็นเทวดามีกิเลสด้วยหรือ” หล่อนถามอย่างประหลาดใจ “แล้วถ้าฉันอยากเป็นเทวดาต้องทำยังไงบ้าง”

“ทำความดีไว้เยอะๆ แต่ตอนนี้อ่าเพิ่งสนใจเรื่องนั้นเลย มาฟังเรื่องของเราให้จบก่อนเถอะ” เทพบุตรหนุ่มมองนิ่ง สีหน้าไม่ค่อยพอใจ

“ขอโทษที” หล่อนยิ้มเหยย “ฉันตื่นตื่นไปหน่อย เชิญนายพูดต่อเลย
ฉันไม่ขัดจังหวะแล้ว”

“เราศึกษาที่มหาวิทยาลัยแห่งดาวดิงส์ ชั้นปีที่สี่ ภาควิชาการแพทย์
ศึกษา เมื่อเรียนจบจะได้บรรจุเป็นกามเทพ สังกัดกรมกามเทพ แต่จะเรียน
จบได้ เราต้องสอบผ่านวิชาศึกษารายกรณีก่อน”

“บนดาวดิงส์มีมหาวิทยาลัยด้วยหรือ” หล่อนถามแทรกอีกครั้งอย่าง
ลึมตัว “แล้วนักศึกษาภาควิชาการแพทย์ศึกษาเขาเรียนอะไรกันบ้าง มีสอนยิง
ธนูไหม ทำไมนายไม่มีปีก แล้วค้นครกับลูกศรเก็บไว้ที่ไหนหรือ”

“เรียนหลายอย่าง คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ จิตวิทยา ทุกศาสตร์ที่ช่วย
ให้เราจับคู่ให้มนุษย์สำเร็จ ส่วนวิชายิงธนูไม่มีสอน ค้นครกับลูกศรก็ไม่เคย
พก เพราะเราไม่ได้ใช้ธนูยิงให้มนุษย์ตกหลุมรักกัน เราไม่มีปีกและไม่เคย
เห็นเทวดาองค์ไหนมีปีก เราตอบคำถามเจ้าครบไหม” เขาจ้องมองนิ่ง สีหน้า
บูดสนิท

“ครบถ้วนทุกข้อ ความจำดีเนอะ” หล่อนยิ้มแก่เขิน “แต่เพื่อความ
สบายใจของทุกฝ่าย นายข้ามเรื่องสวรรค์ไปเลยก็ได้ แล้วบอกสิ่งที่นาย
ต้องการมา ฉันจะได้ไม่ต้องถามให้นายรำคาญอีก”

“ก็ดีเหมือนกัน” เขาพยักหน้าเห็นด้วย สบตาหล่อนแล้วเอ่ยเสียงหนัก
“เราถูกส่งลงมาในโลกมนุษย์เพื่อทำหน้าที่เป็นกามเทพฝึกหัด จับคู่ให้มนุษย์
ที่ตนดูแล ช่วยเหลือพวกเขาให้ได้พบรักแท้และมีชีวิตรักที่มีความสุข”

“อย่างบอกนะว่า...” หล่อนเบิกตาอย่างตกใจ “นายจะมาจับคู่ให้ฉัน!”

“ใช่” เขาพยักหน้า “เมื่อเจ้าได้คู่ครองที่ดีแล้ว ภารกิจของเราก็ถือว่า
ลุล่วง”

“ไม่เอา” หล่อนโวยวายเสียงดัง “ฉันไม่อยากมีแฟน ฉันไม่อยาก
แต่งงาน นายไปจับคู่ให้คนอื่นเถอะ อย่างมาเสียเวลากับฉันเลย”

“เราทำแบบนี้ไม่ได้หรอก เพราะเราไม่ได้เป็นคนเลือกมาดูแลตัวเอง
แต่ระบบสารสนเทศของกรมกามเทพเป็นคนสุ่มเลือกเจ้าให้เรา”

“นายก็ไปขอเขาเปลี่ยนสิ”

“ไม่ได้” เขาสายหน้า “การสุมเลือกทำได้แค่ครั้งเดียว เมื่อเลือกแล้วไม่สามารถเปลี่ยนได้ ถ้าเจ้าไม่ยอมให้ความร่วมมือกับเรา เราก็ต้องติดอยู่กับเจ้าไปเรื่อยๆ จนกว่าจะทำหน้าที่ของตนสำเร็จ”

“แบบนี้ฉันก็แยะสิ”

มีนากระแทกตัวลงนั่งอย่างหงุดหงิด กรรมเวรอะไรของหล่อนไม่รู้ อยู่เป็นโสดดี ๆ ก็มีเวรตามาเสนอตัวหาคู่ให้ บอกว่าไม่เอาก็ไม่ยอม แถมยังขู่ว่าจะตามอวแวนไปเรื่อยๆ จนกว่าหล่อนจะใจอ่อนอีก

เสียงแตรรถดังมาจากหน้าบ้าน มีนาเดินไปชะโงกมองตรงหน้าต่าง เห็นรถกระบะสีดำคันใหญ่จอดอยู่นอกรั้ว ก่อนชายคนหนึ่งจะเปิดประตูรถลงมา เขามีรูปร่างผอมสูง ผิวคล้ำ ตัดผมเกรียนเหมือนทหาร สวมกางเกงยีนกับเสื้อแจ็กเกตสีดำ

“นายชาญชัย” หญิงสาวพิมพ์แล้วหันไปมองเทพบุตรหนุ่ม แต่เขาไม่อยู่ในห้องแล้ว “อะไรของเขา คิดจะมาก็มา คิดจะไปก็ไป ไม่บอกกล่าวกันสักคำ”

เสียงแตรรถดังขึ้นอีกครั้ง ตามด้วยเสียงกตกริ่งรัวๆ อย่างคนอารมณ์เสีย มีนาถลอกตาด้วยความรำคาญ แล้วเดินลงไปหาแขกไม่ได้รับเชิญ

“มาแล้ว จะกตอะไรนักหนา เต็มกริ่งฉันฟังพอดี” หญิงสาวตะโกนบอกพลางเปิดประตูรั้วออกไป ชาญชัยเป็นลูกน้องคนสนิทของเสี่ยอำนาจ ผู้กว้างขวางในวงการรถแข่งและเจ้าของบริษัทนำเข้ารถยนต์ หล่อนรู้จักกับเสี่ยใหญ่มาหลายปีแล้ว เพราะเขาเป็นเจ้านี่ของตาหล่อน

“มีอะไร” หล่อนถามเสียงซุ่น “ยังไม่ถึงเวลาจ่ายตอก ไม่ต้องรีบมาทวงก็ได้ เต็มถึงกำหนดฉันจะเอาไปให้เอง”

“ฉันไม่ได้มาทวงหนี้ แต่มาพูดเรื่องงาน เสี่ยจะจัดแข่งรถวันเสาร์นี้ แต่คนขับไล่ตั้งแตก คงหาไม่ทันวันแข่ง เสี่ยจึงอยากจ้างเธอไปขับแทน”

“แข่งรถประเภทไหน รถยนต์หรือมอเตอร์ไซด์”

“รถยนต์แบบออฟโรด”

มีนาขมวดคิ้วครุ่นคิด การแข่งรถแบบออฟโรดส่วนใหญ่แข่งกันในด้านจังหวัดบนเส้นทางทุรกันดารซึ่งขับลำบากกว่าถนนปกติ ทั้งรถยนต์และคนขับต้องมีความพร้อมสูงเพื่อป้องกันอุบัติเหตุและความสูญเสีย หล่อนไม่ค่อยชอบขับออฟโรดเท่าไร เพราะยุ่งยากกว่าการขี่รถมอเตอร์ไซค์มากนัก

“ขอฉันคิดดูก่อนนะ ช่วงนี้งานที่ยุ่งเร่ง ไม่รู้ว่าจะไปได้หรือเปล่า” หญิงสาวตอบแบ่งรับแบ่งสู้ สวมหมวกเคยเตือนหล่อนไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับเสียอำนาจ เพราะเขาคิดว่าเสียใหญ่ไม่ได้จัดแข่งรถอย่างเดียว แต่มีธุรกิจสีเทาแอบแฝงอยู่ด้วย

“อย่าคิดนาน เสียไม่ชอบรอใคร” เขามองเข้าไปในบ้านแล้วหันมามองหล่อน “บ้านเธอทำเลดีนะ ถ้าขายให้เสีย นอกจากจะปลดหนี้ได้แล้ว ยังเหลือเงินไปทำอย่างอื่นได้อีก”

“ขอบคุณที่แนะนำ แต่ตอนนี้ฉันยังไม่ไหว ถ้าหมุ่นไม่ทันจริงๆ ฉันจะนึกถึงเสียเป็นคนแรก”

“ตัดสินใจได้แล้วก็รีบโทร. ไป ถ้าเธอไม่รับ ฉันจะได้ติดต่อคนอื่น” ชายอัยเย้ยกำชับ เดินกลับไปขึ้นรถแล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว

มีนาปิดประตูแล้วเดินกลับเข้าบ้าน ดวงตาคมหวานมองไปรอบๆ รู้สึกโล่งใจที่ไม่เห็นเทวดาจอมยุ่งอยู่ในบ้าน เพราะบ้านของหล่อนจะมาทำงานตอนสิบโมง ถ้าแม่บ้านสาวใหญ่เห็นผู้ชายอยู่ในบ้าน หล่อนคงได้ตอบคำถามไม่จบไม่สิ้นแน่นอน

“วางใจได้ ตาของมนุษย์มองไม่เห็นกายทิพย์ของเทวดาหรอก มีแต่เจ้าเท่านั้นที่มองเห็นเรา” เสียงแปลกปลอมดังขึ้นโดยไม่บอกกล่าวและไม่เห็นตัวคนพูด

“นายอยู่ที่ไหน อย่ามาแต่เสียงสิ ฉันหล่อนนะ” หล่อนตะโกนถามแต่ไม่มีเสียงตอบ

“คุณเทวดา” หญิงสาวร้องเรียกอีกครั้งหลังยืนรออยู่ใต้ใจหนึ่ง แต่ก็

เหมือนเดิม เทวดาจอมยุ่งไม่มารับ สงสัยกลับสวรรค์ไปแล้ว

“เทวดาบ้า” หล่อนพึมพำอย่างหงุดหงิด แล้วเดินขึ้นห้องนอนของตน

แสงแดดอ่อนยามสายสาดเข้าไปในอุโมงค์สยานยนต์ กระทบละอองฝุ่น มองเห็นเป็นลำแสงสีทอง กล้าถือกระป๋องน้ำมันเครื่องเดินไปยืนหน้า กระจังรถของลูกค้า ซึ่งเอามาจอดทิ้งไว้ให้ถ่ายน้ำมันเครื่องและเช็กเบรค เมื่อเข้า ส่วนสมหมายเดินเข้าไปในห้องอบสีเพื่อตรวจดูสีรถยนต์ที่อบไว้ ตั้งแต่เมื่อวาน

เสียงรถมอเตอร์ไซค์คันหนึ่งดังมาจากหน้าอุโมงค์ สองหันไปมองพลาง ชมวดคิ้ว เมื่อเห็นมอเตอร์ไซค์เอนดูโรสีแดงสลัดขาวแล่นเข้ามาในอุโมงค์ แล้ววิ่งไปจอดข้างกำแพงใกล้ออฟฟิศ หญิงสาวเจ้าของรถก้าวลงมายืน ถอดหมวกกันน็อกออกจากศีรษะ สะบัดผมเปียยาวไปข้างหลัง แล้วยิ้มหวานให้พวกเขา

“ลุงสั่งข้าวหรือยัง” หล่อนถามสมหมาย “สั่งเผื่อหนูจานลี หิวชะมัดเลย”

“หนูมาทำอะไรที่นี่” ชายสูงวัยเดินมาหา สีหน้าไม่สบายใจ

“มาทำงานค่ะ นอนนานๆ มันเบื่อ ลุงมีอะไรให้หนูทำไหม” หล่อนยิ้มประจบ

“ไม่มีหรอก” สมหมายส่ายหน้า “หนูเพิ่งออกจากโรงพยาบาล กลับไปนอนพักที่บ้านเถอะ งานที่นี่ลุงกับไอ้กล้าทำกันเองได้”

มีนายิ้มเหี้ย นอนอยู่บ้านใครบ้างไม่ชอบ แต่ตอนนี้บ้านหล่อนไม่เหมือนเดิม เพราะมีเทวดาจอมจุ่นคอยรังควาน แม้เขาจะไม่ปรากฏตัวออกมาให้เห็น แต่หล่อนรู้สึกเหมือนถูกจ้องมองอยู่ตลอดเวลา เมื่อไม่สามารถข่มตานอนได้ หล่อนจึงลุกขึ้นแต่งตัวมาทำงาน

“ปล่อยเจ้าแกเถอะลุง” กล้าตะโกนบอก “แกไม่ยอมกลับบ้านคนเดียว แกกลัวผีที่ถนนตามมาหลอก”

“ผีอะไรของเอ็ง” สมหมายถามหลานชาย

“ถามเจ้าแกดูลิ” กล้าบู้ยี้เข้ามาที่หล่อน “ผมไม่อยากเล่า เดี่ยวแกด่าเอา”
มีนาซึ่งตาใส่หนุ่มรุ่นน้อง เล่ามาขนาดนี้ยังจะกลัวหล่อนด่าอีกหรือ

“ผีอะไรหนูมีนา” สมหมายหันมาถามหล่อน

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ไ้ก้กลัมน้ำไปเอง ลุงอย่าไปฟังมันเลย ตันหอม
เอาข้าวมาส่งแล้ว ลุงสั่งเพื่อหนูหรือเปล่า ถ้าไม่ได้สั่งหนูจะได้สั่งเพิ่ม”

มีนาถือโอกาสเปลี่ยนเรื่องพูดเมื่อเห็นตันหอมถือถุงอาหารเข้ามาในอู่
รถ วันนี้นี้เด็กสาวสวมกระโปรงสั้น สวมเสื้อยืดรัดรูปเอวลอย แต่งหน้าสไตล์
เกาหลีแบบที่เด็กวัยรุ่นนิยม

“พี่มีนา” ตันหอมร้องทักเสียงใส แล้วยิงคำถามใส่เป็นชุด “พี่หาย
ป่วยแล้วหรือ ทำไมออกจากโรงพยาบาลเร็วจัง พี่ไปทำอะไรไหนให้รถชนได้
แล้วทำไมเนื้อตัวไม่มีรอยแผลเลย”

“พี่หายแล้ว ขอบใจที่เป็นห่วง วันนีไปเที่ยวไหนหรือ แต่งตัวสวย
เชียรว”

“ตอนเที่ยงหนูนัดกับเพื่อน เลยต้องแต่งตัวนิดหน่อยค่ะ” เด็กสาว
บิดไปมาด้วยความเขินอาย ก่อนหันขวับไปมองกล้าตาเขียวเมื่ออีกฝ่ายแก้ม
พูดลอยๆ เสียงดัง

“สวยที่ไหน ยิ่งกับนางเอกจิว”

“นางเอกจิวบ้านป้านายสิ” ตันหอมแพดเสียงดังลั่น “ชุดนี้เก๋รักรู้ป
เกาหลีเขาใส่กันนะ อย่างนายจะไปรู้อะไร วันๆ มุดหัวอยู่แต่ใต้ท้องรถ ปาก
ก็เสีย หน้าก็มอม ไม่ได้ขี้เล็บพริ้วเลยสักนิด”

“พี่วิน” เขาทำหน้าง “วินมอเตอร์ไซค์หน้าปากซอยหรือ”

“ไ้บ้่ากล้า อย่ามาว่าพี่วินของฉันนะ” เด็กสาวต้นผางด้วยความโกรธ
ขณะที่กล้าหัวเราะชอบใจ เพราะแก้มแก่งใจด่าอีกฝ่ายได้

มีนาเมื่อฟังพวกเขาทะเลาะกัน จึงหยิบถุงอาหารส่งให้สมหมาย แล้ว
ลากตันหอมไปส่งหน้าประตู วางเงินค่าอาหารใส่มือเด็กสาว แล้วตันหลังให้

รีบเดินกลับบ้าน

“ขอใบใจมากนะ”

“พี่มีนาต้องไล่ไอ้บ้ากล่าออก” เด็กสาวขึ้นตัวไม่ยอมเดิน “ไม่งั้นหนูจะไม่มาส่งข้าวที่นี่อีก”

“ปกติก็ทะเลาะกันเป็นประจำ ทำไมวันนี้โกรธแรงนักล่ะ”

“ก็มันมาว่าพี่วินของหนู ถ้าพี่ไม่ไล่มันออก หนูจะโกรธพี่ด้วย” เด็กสาวประกาศกร้าว

มีนาขมวดคิ้วสงสัย ชักอยากรู้ว่า ‘ไอ้พี่วิน’ คือใคร

“พี่วินคือใครเธอจะแล้วเขาเป็นญาติข้างไหนของต้นหอม”

“พี่ไปอยู่ที่ไหนมาคะ” เด็กสาวจ้องหน้าหล่อน แล้วถอนใจเฮือกใหญ่ “พี่วินมีชื่อเต็มว่าวินธัย เป็นนักร้องนักแสดงที่ดังที่สุดในตอนนี้ ออกงานอีเวนต์ที่ไหนห้างแตกที่นั่น จนได้ฉายาว่า ‘วินห้างแตก’ ละ”

มีนาร้องอ๋อในใจยาวเหยียด ต้นหอมโกรธกล้าจะเป็นจะตายเพราะเขาไปว่านักแสดงคนโปรด วันก่อนแม่ค้าขายไข่ในตลาดมาตาชวนชมถึงร้านหล่อนไม่เห็นเด็กสาวจะโกรธเคืองอะไร เด็กวัยรุ่นสมัยนี้ช่างเข้าใจยากเสียจริง

“ขอโทษจ้ะ พี่ไม่ค่อยดูโทรทัศน์ เลยไม่ค่อยรู้จักดาราท่าไร”

“ต้นหอมมีรูปละ” เด็กสาวเปิดรูปในโทรศัพท์ให้หล่อนดู

หญิงสาวก้มมอง ยอมรับว่าพี่วินของต้นหอมหน้าตาดี ผิวพรรณสะอาดตา แต่เมื่อเทียบกับเทวดาจอมจิ้งจอกตัวหล่อน ‘วินห้างแตก’ ยังห่างอยู่หลายขุม

“ต้นหอมมีรูปพี่วินเต็มโทรศัพท์เลย พี่มีนาดูสิคะ คนอะไรมองมุมไหนก็หล่อ ไม่ยิ้มก็หล่อ ยิ้มก็ยิ่งหล่อ”

“พี่ไปทำงานก่อนนะ เดี่ยวตอนเย็นลูกค้าจะมาขับรถ”

มีนาเดินกลับเข้าอุ้งรถ ทิ้งให้เด็กสาวยืนถือโทรศัพท์ค้าง เวลาของหล่อนเป็นเงินเป็นทอง แถมหล่อนยังเลยวัยคลั่งไคล้ดารามานานแล้ว จึง

ไม่ยอมฟังต้นหอมคุยเรื่องนักแสดงคนโปรดให้เสียเวลาทำงาน

“กล้า” หล่อนหยุดยืนข้างหนุ่มรุ่นน้องแล้วกระซิบถาม “คืนนี้มีแข่งไหม ฉันอยากได้เงินมาจ่ายดอกเสียอำนาจ”

“เจ้เพิ่งออกจากโรงพยาบาลนะ ถ้าลุงหมายรู้เข้าผมถูกตำหุซาแน่” เขากระซิบตอบขณะที่มือทำงานไปด้วย เพราะกลัวว่าผู้เป็นลุงจะผิตสังเกตุ

“ก็อย่าให้รู้สิ แค่นี้ก็ไม่มีใครถูกตำแล้ว”

“เจ้เหวแน่เหวอ” เขาถามอย่างไม่แน่ใจ “คราวที่แล้วก็เจ้ไปตั้งสองหมื่น”

“ไอหวลี” หล่อนยืนยัน “คราวที่แล้วมันเป็นอุบัติเหตุ รับรองคราวนี้ฉันไม่แพ้แน่”

“ถ้าเจ้มั่นใจว่าไหว เตี่ยผมจะโทรไปถามไอ้โต้งให้ ได้เรื่องยังไงจะบอกอีกที”

“ขอบใจนายมาก” หล่อนตบไหล่รุ่นน้อง แล้วเดินเข้าไปในออฟฟิศเพื่อทำบัญชีค่าใช้จ่ายของคู่เดือนนี้

มีนาขี่รถมอเตอร์ไซค์เอนดูโรคันโปรดไปยังจุดนัดหมาย คืนนี้เหล่าผู้พิสมัยความเร็วมารวมตัวกันนับร้อย เพื่อชมการแข่งขันนัดสำคัญระหว่างนักแข่งเจ้าถิ่นมากฝีมือกับผู้ที่ชิงหน้าใหม่ที่ได้ยินว่าเป็นถึงลูกชายเจ้าของโรงงานย่านปริมนทล หญิงสาวกวาดตามองไปรอบๆ กล้าบอกว่าคู่แข่งของหล่อนเป็นลูกชายนายตำรวจ เพิ่งลงสนามได้ไม่นาน อยากหาประสบการณ์มากกว่าเงินทอง คู่ของหล่อนจะแข่งเป็นคู่แรก เดิมพันไม่สูงนัก แต่ห้าพันบาท

“เจ้มีนา” กล้าร้องเรียกแล้ววิ่งมาหา “คู่แข่งของเจ้ไปรอที่จุดสตาร์ทแล้ว คืนนี้อย่าให้พลาดนะ ไม่งั้นเสียชื่อนางฟ้านักบิดหมด”

“ใครนางฟ้านักบิด” หล่อนเปิดหน้ากากหมวกกันน็อกขึ้นถาม

“ก็เจ้โง่” กล้าชี้มาที่หล่อน “แถบนี้มีนักแข่งผู้หญิงไม่กี่คน แล้วเจ้ก็

สวยที่สุดในกลุ่ม พวกมันเลยตั้งฉายาให้เจ้านางฟ้านักบิด”

“เหลวไหล นางฟ้าบ้าบออะไร”

มีนาปิดหน้ากากหมวกกันน็อก แล้วพารถมอเตอร์ไซค์คู่ใจไปที่จุดสตาร์ท คนส่วนใหญ่ชอบตัดสินคนด้วยกันจากภายนอก โดยไม่สนใจความสามารถที่ซ่อนอยู่ข้างใน พอเห็นหล่อนเป็นผู้หญิง พวกเขาก็พากันสนใจ แต่รูปร่างหน้าตา ไม่มีใครสนใจว่าหล่อนซ่อมรถเก่งแค่ไหน หล่อนขี่มอเตอร์ไซค์ได้เร็วแค่ไหน รวมทั้งคู่แข่งปากเปราะของหล่อนด้วย พอลูกนายตำรวจเห็นหล่อน หมอนั่นก็เริ่มต้นพูดดูถูกทันที

“ผู้หญิงเหรอ”

“ใช่ ซ่องโจอะไรเหรอ” หล่อนเปิดหน้ากากหมวกกันน็อกขึ้นถาม

“เปลี่” เขาปฏิเสธเสียงสูง “แค่ไม่คิดว่าผู้หญิงจะมาแข่งรถแบบนี้ นึกว่าจะอยู่บ้านเลี้ยงลูกเสียอีก”

“ขอให้มีมือดีเหมือนปากนะ” หญิงสาวปิดหน้ากากหมวกกันน็อก หันไปให้ความสนใจการแข่งขัน เพราะสิ่งที่จะพิสูจน์ตัวตนของหล่อนได้คือความสามารถในการบังคับรถ ไม่ใช่ฝีปาก

“ต้องชนะเท่านั้นนะเจ้า ไม่งั้นพวกเราได้กินมาากันทั้งเดือนแน่ เพราะผมแข่งข้างเจ้ไว้เยอะ” กล้าตะโกนเชียร์อยู่ในกลุ่มคนดู

มีนาชูนิ้วโป้งให้หนุ่มรุ่นน้อง ยืนยันว่าคืนนี้หล่อนไม่ยอมแพ้แน่ หล่อนจะทำให้พวกที่ชอบเหยียดเพศเห็นว่าผู้หญิงทำได้ทุกอย่างที่อยากทำ โดยไม่ยอมให้เพศสภาพมาเป็นอุปสรรค

ธงปล่อยตัวถูกยกขึ้น หญิงสาวเพิ่งสมาธิไปข้างหน้า ก่อนออกตัวทันทีที่ธงพ่นลง เสียงเครื่องยนต์คำรามก็ก้อง รถมอเตอร์ไซค์สองคันพุ่งออกจากจุดปล่อย เล่นไปบนถนนหลวงด้วยความเร็วสูง มีนาก็มัวตัวลงต่ำ บิดคันเร่งจนสุด หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับรถคู่ใจ ยิ่งรถมอเตอร์ไซค์เล่นเร็วแค่ไหน หล่อนยิ่งรู้สึกเป็นอิสระมากขึ้นเท่านั้น ระยะห่างระหว่างคู่แข่งเพิ่มมากขึ้น ลูกนายตำรวจไม่เก่งเหมือนปาก หล่อนจึงพารถคู่ใจเข้าเส้นชัย

ไปก่อน กว่าชัยชนะมาได้อย่างไม่ยากเย็น

“เธอเก่งมาก” คู่แข่งของหล่อนเอ่ยชมหลังตามมาถึงเส้นชัย

“นายก็ไม่เลวเหมือนกัน” หล่อนเปิดหน้ากากหมวกกันน็อกยิ้มให้เขา เมื่อการแข่งขันจบแล้วก็ไม่จำเป็นต้องเป็นศัตรูกัน “ถ้านายอยากแก้มือติดต่อได้ตลอดเวลา คินนี่นั่นขอตัวก่อน”

“เธอชื่ออะไรเธอ”

“มีนา” หล่อนปิดหน้ากากหมวกกันน็อก แล้วขี่รถกลับไปจุดปล่อยตัวซึ่งกัลลารออยู่พร้อมเงินเดิมพัน

“สุดยอดเลยเจ้า” หนุ่มรุ่นน้องวิ่งมาหา “เราได้เงินที่เสียไปมาครบแล้ว แถมได้กำไรมานิดหน่อย ห้าพันเป็นเงินเดิมพัน ส่วนหมื่นเจ็ดเป็นเงินที่ผมแทงข้างเจ้า”

“เอามาสองหมื่นก็พอ ที่เหลือนายเอาไป”

“ขอบคุณครับเจ้า”

เขาส่งเงินให้หล่อน หญิงสาวรับมาใส่กระเป๋า หันไปมองข้างหลังเมื่อได้ยินเสียงคนตะโกนดังลั่น

“พ่อมึงมา!”

“แยกกันหนี พุ่งนี้เจอกันที่อู่” หล่อนหันไปบอกกล่าว

หนุ่มรุ่นน้องพยักหน้ารับ วิ่งไปขึ้นรถมอเตอร์ไซด์ของตนแล้วขี่ออกไปก่อนอย่างรวดเร็ว

มีนาขี่รถมอเตอร์ไซด์คู่ใจไปอีกทางหนึ่ง ทั้งความมอลหม่านไว้ข้างหลัง หล่อนเลือกถนนสายรองเป็นทางหนี เพราะถนนสายนี้ทะลุออกได้หลายทาง ถ้าตำรวจตามมาหล่อนสามารถสลัดหนีได้ไม่ยาก

เสียงไซเรนดังไล่หลังมา มีนาก็มอมองกระจกข้าง ชมวดคิ้วอย่างขัดใจ เมื่อเห็นรถตำรวจแล่นตามมา หญิงสาวบิดคันเร่งหนี แต่จู่ๆ รถมอเตอร์ไซด์คู่ใจก็กระตุกแล้วดับไปดื้อๆ หล่อนพยายามสตาร์ทตะเคี๋ยง แต่สตาร์ทเท่าไรก็ไม่ติด

“อย่าเกรสิลูก ติดเถอะนะ แม่ยังไม่อยากถูกจับ” หล่อนลองสตาร์ทอีกครั้ง แต่เครื่องยนต์ก็ไม่มีทีท่าว่าจะติด ขณะที่รถตำรวจใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

มีนามองหาทางหนีอย่างรวดเร็ว จะทิ้งรถหนีก็เสียดายรถ เอนดูโรคันนี้ไม่ใช่ถูกๆ เสียด้วย แถมหล่อนยังรักมันเหมือนลูก แต่ถ้ายืนอยู่อย่างนี้มีหวังถูกจับทั้งคนทั้งรถ

“ทำไมเราถึงโชคร้ายติดๆ กันแบบนี้ บาดเจ็บเข้าโรงพยาบาล ถูกเวทดาตามรังควาน แล้วยังจะโดนตำรวจจับข้อหาเด็กแว้นอีก” หญิงสาวกันว่าโชคชะตาตัวเอง ก่อนผงะด้วยความตกใจเมื่อเวทดาที่พูดถึงปรากฏกายตรงหน้าโดยไม่ให้ลู่ลมให้เสียด

“จะกลัวอะไรนักหนา เราเป็นเวทดานะ ไม่ได้เป็นญาติปีศาจ” เขาต่อว่าอย่างเคืองๆ ใบหน้าหล่อเหลาบุดบั้ง

“อย่าเพิ่งมายุ่งได้ไหม ฉันกำลังจะถูกตำรวจจับแล้วเนี่ย” หล่อนพยายามติดเครื่องรถอีกครั้ง แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อได้ยินคำพูดต่อมาจากเทพบุตรหนุ่ม

“ถ้าเจ้าสัญญาว่าจะยอมให้เราจับคู่ เราจะช่วยให้เจ้าไม่ต้องนอนคุก”

“ทำยังไง” หล่อนหันไปถาม

“วิธีการไม่สำคัญหรอก เจ้าแค่สัญญามาก็พอ ที่เหลือเราจัดการเอง”

“ตกลง ฉันสัญญา” หญิงสาวรับปากอย่างรวดเร็ว เมื่อรถตำรวจคันนั้นตามมาทันแล้วเลี้ยวมาจอดดักหน้ารถหล่อน

จิริยาเทพบุตรยิ้มพอใจ ชยับมายืนบังหล่อนไว้ มีนาชะเง้อมองผ่านไปไหล่เขา เห็นนายตำรวจคนหนึ่งลงจากรถเดินตรงมาหาหล่อน เขามีหน้าตาคมเข้ม แวดตาดุดัน ท่าทางจริงจัง

“ทำอะไรสักอย่างสิ เขาเดินมาทางนี้แล้วนะ” หล่อนกระซิบ เหยื่อแตกจนมือเหนียว

“ใจเย็น” เทพบุตรหนุ่มกระซิบตอบ

มีนาลั่นหายใจเมื่อนายตำรวจคนนั้นเดินมาหยุดตรงหน้าจิริยา

เทพบุตร หล่อนเห็นเขามองตรงมาที่หล่อน แต่กลับทำท่าเหมือนมองไม่เห็น ก่อนตำรวจอีกนายจะตามลงมาสมทบ คนนี้รูปร่างสูงผอม มีอายุมากกว่าคนแรก แต่มียศต่ำกว่า เพราะเขาเรียกอีกฝ่ายว่า ‘หมวดสาริน’ ด้วยท่าทางนอบน้อม

“มอเตอร์ไซค์คันนั้นหายไปไหนครับ เมื่อก็ผมยังเห็นจอดอยู่ตรงนี้เลย”

“ไม่รู้เหมือนกันจ้ะ” ผู้มียศสูงกว่าส่ายหน้า

“หรือว่าเราตาผาดครับ”

“ตาผาดพร้อมกันสองคนได้ด้วยเหรอ” คนมียศเป็นหมวดทักท้วงคนที่ถูกเรียกว่าจ่า นั่งคิดแล้วโพล่งออกมา

“หรือว่าเราถูกผีหลอกครับ รถมอเตอร์ไซค์สีแจ่มขนาดนั้นจะหายไปเฉยๆ ได้ยังไง”

“ผีไม่มีจริงหรอกจ้ะ น่าจะดวงดีมากกว่า เราไปตามจับคันอื่นกันเถอะ” ตำรวจทั้งสองเดินกลับไปขึ้นรถ แล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว

มีนาผ่นลมหายใจอย่างโล่งอก เพิ่งเข้าใจคำว่าผีบังตาที่วันนี้เอง

“เวทาคู้มครองต่างหาก” จิรายุหันมาทำหน้าบึ้ง

“นายรู้ได้อย่างไร” หล่อนมองอย่างสงสัย “นายอ่านใจฉันเหรอ”

“เราต้องไปแล้ว อย่าลืมนัดของเจ้ก็แล้วกัน” เทพบุตรหนุ่มเอ่ยกำชับ แล้วหายตัวจากไปทันที ทิ้งให้หล่อนยืนอยู่คนเดียว

“เวทาคับ้า พอโดนจับได้ก็ทิ้งกันต๊อๆ เลยนะ” หล่อนพึมพำอย่างขัดใจ ลองสตาร์ทเครื่องอีกครั้ง ซึ่งครั้งนี้ติดอย่างง่ายดาย

“หรือจะเป็นแผนของเวทาคา” หญิงสาวหมวดคิวสงสัย แต่ไม่มีเวลาหาคำตอบ เพราะจู่ๆ หมาแถวนั้นก็หอนขึ้นพร้อมกัน หล่อนมองซ้ายมองขวา แล้วรีบขี่รถไปจากตรงนั้นทันที



มีนาชี้รถมอเตอร์ไซค์คู่ใจเข้าไปในตู้ตรงไปจอดข้างออฟฟิศหญิงสาวก้าวลงจากรถ ถอดหมวกกันน็อกวางลงบนเบาะ แล้วรวบรวมพู่กันมาอย่างง่ายดาย เมื่อคืนกว่าจะกลับถึงบ้าน อาน้ำเข้านอนก็เกือบตีสอง เช้านี้หล่นจึงตื่นมาทำงานด้วยสภาพที่ไม่เต็มร้อยนัก แต่อาการนี้น่าจะดีขึ้น หากได้ฉีบทาเพแก่ๆ ลักแก้ว

“เจ้มีนา” กล้าร้องเรียกพลางเดินมาหา

“มีอะไร เสียงดังแต่เช้าเชียว”

“มีสิ” เขามองซ้ายมองขวาแล้วกระซิบ “เมื่อคืนเจ้หนีรอดมาได้ยังไง ผมเห็นรถตำรวจไล่ตามเจ้ไปติดๆ นี่กว่าเช้านี้ต้องพาลุงหมายไปประกันตัวเจ้แล้ว”

“ไม่มีทางหรอก พี่มีระดับฉัน ตำรวจหน้าไหนจะตามทัน ฉันเลียวสองสามทีก็สลัดพ้นแล้ว” มีนาแก้มงก้อยไม้กลบเกลื่อน เพราะขึ้นบอกว่า เทวดาช่วยไว้ ลูกน้องคงหาว่าหลอนบ้า

“ได้ยินแบบนี้ผมก็โล่งใจ ต่อไปเราคงต้องแข่งรถให้หน่อยลง เพราะ

“ไอ้เต็งบอกว่าการจกกำลังกวาดล้างพวกแข่งรถบนถนน”

“เสียรายได้ซะมัด” หญิงสาวบนอุบิบบ ก่อนหันไปมองข้างหลังเมื่อได้ยินสมหมายร้องถาม

“คุยอะไรกันเธอ”

“คุยเรื่องเสียอำนาจจ๊ะ” หล่อนตอบพลางขยิบตาให้กล้ำรับลูกต่อ

“ใช้ครับ” เขารีบพยักหน้า “เรากำลังคุยเรื่องเสียอำนาจกัน”

“เสียอำนาจทำไมเธอ” สมหมายเดินมาหา

“เมื่อวานนายชาญชัยมาหาหนูที่บ้าน บอกว่าเสียอำนาจจะจ้างหนูไปขับรถแข่ง เพราะคนขับของเสียไล่ตั้งแตก หนูเห็นว่าลุงไม่อยากจะยุ่งกับเขาเลยบอกไปว่าขอคิดดูก่อน” หล่อนถือโอกาสเล่าให้ทั้งสองฟังไปเลย กล้ำฟังแล้วเฉยๆ ส่วนผู้เป็นลุงหน้าเครียดขึ้นมาทันที

“ปฏิเสธเขาไปเถอะ เสียอำนาจเป็นคนไม่น่าไว้ใจ ธุรกิจส่วนใหญ่ของเขาคือเป็นสีเทา ลุงไม่อยากจะให้หนูติดร่างแหไปด้วย”

“หนูก็คิดแบบลุงนั่นแหละ แต่ค่าจ้างที่เขาเสนอมาไม่ใช่หน่อยๆ แข่งรถให้เขาสักสองสามครั้ง หนูน่าจะปลดหนี้ไปได้บ้าง” หล่อนหยิบเรื่องเงินขึ้นมาหวานล่อม

“เงินดีก็จริง แต่มันเป็นเงินร้อน ได้มาก็ไม่เป็นสุขหรอก”

“เงินร้อนก็ซื้อข้าวกินได้นะลุง ช่วงนี้ลูกค้าของเราลดลง ถ้าได้เงินทางอื่นมาช่วยบ้าง เจ้จะได้เห็น้อยน้อยลง” กล้ำช่วยหล่อนพูดอีกแรง

สมหมายมีท่าทีอ่อนลง หล่อนจึงรีบรุกต่อทันที

“หนูจะพากลับไปด้วย มีอะไรจะได้ช่วยกัน ลุงให้หนูไปเถอะนะ”

“สรุปคือหนูอยากไปแข่งรถ ไม่ว่าลุงจะพูดยังไง หนูก็จะไปอยู่ดีใช้ไหม” เขากถามอย่างรู้ทัน

“หนูจะดูแลตัวเองให้ดี ลุงไม่ต้องเป็นห่วงนะ” หญิงสาวยิ้มประจบแล้วหันไปมองหน้าอุ๋รถเมื่อมีรถเก๋งคันหนึ่งแล่นมาจอด

“เดี๋ยวผมไปดูแลเอง” หนุ่มรุ่นน้องชั้นอาสาพลางเดินออกไปดู แต่เบ๊บ

เดี๋ยวก็เดินหน้าตื่นกลับมา ทำทางลูกลีลุกลนจนหล่อนสงสัย

“ใครมาเหรอ”

“ใจตัวเองเถอะ” เขาพยักพเอิดไปที่ประตู

มีนามองตามสายตาลูกน้อง ก่อนกลืนน้ำลายอีกใหญ่เมื่อเห็นนาย ตำรวจที่ตามจับหล่อนเมื่อคืนเดินเข้ามาในอยู่ ผู้หมวดหนุ่มจ้องมองหล่อน แล้วเลื่อนสายตาไปมองกล้า ก่อนหยุดมองรถเอนดูโรคันเก่งของหล่อน

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” หญิงสาวเดินเข้าไปหา

เขาหันมามองหล่อนแล้วชี้ไปนอกรั้ว “รถของผมสตาร์ทไม่ค่อยติด ให้ช่างออกไปดูหน่อยสิ”

“ได้ เดี่ยวฉันดูให้เอง”

“คุณเป็นช่างเหรอ ผมนี้กว่าคนนั้นเสียอีก” เขาชี้ไปที่กล้า “หน้านาย คุณนี่ๆ นะ เราเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่า”

“เปล่าครับ ผมหน้าโหล ไปทำงานก่อนนะจ้ะ” หนุ่มรุ่นน้องบอกหล่อน แล้วเดินหลบไปหลังอยู่

“ไปดูรถกันเถอะคะ”

มีนาเดินนำออกจากอยู่ หมวดสารินเดินตามมา หล่อนเปิดกระบะไปรงรถ แล้วลงมือตรวจสอบเบื้องต้น โดยมีนายตำรวจหนุ่มยืนมองไม่ห่าง

“ไดสตาร์ทน่าจะไม่มีปัญหา ถ้าคุณจะซ่อมก็ทิ้งรถไว้ที่นี่ แล้วฉันจะเช็คให้ละเอียดอีกที”

“คุณเป็นช่างผู้หญิงคนแรกที่ผมเคยเจอ ไม่ยกั๊วว่าผู้หญิงซ่อมรถเป็นด้วย”

“ผู้หญิงกับผู้ชายมีความสามารถไม่ต่างกัน ถ้าได้รับการฝึกฝนก็ทำได้เหมือนกัน โลกนี้มีผู้ชายซ่อมรถไม่เป็นเยอะแยะไป”

หญิงสาวปิดกระบะไปรงรถ ไม่รู้สึกอะไรกับคำพูดดูแคลนของอีกฝ่าย เพราะผู้หมวดหนุ่มไม่ใช่คนแรกที่คิดแบบนี้ และจะไม่ใช้คนสุดท้ายอย่างแน่นอน

“จริงของคุณ ซ่อมรถเป็น แล้วซึ่งรถเป็นด้วยหรือเปล่า”

“เป็นค่ะ” หล่อนหันไปสบตาเขา “ทั้งรถมอเตอร์ไซค์และรถยนต์ ถ้าขับไม่เป็นแล้วจะซ่อมได้อย่างไร จริงไหมคะ”

“จริงครับ ซ่อมเสร็จแล้วโทร. มาที่เบอร์นี้ ผมจะรีบมารับ” เขาส่งกุญแจรถกับนามบัตรให้หล่อน แล้วเดินไปขึ้นรถอีกคันที่จอดรออยู่ข้างกำแพง

มีนาเดินกลับเข้าอู่ กล้ารีบวิ่งมาหาแล้วถามอย่างร้อนรน

“เขาว่ายังไงบ้างเจ้ เขาจำพวกเราได้ไหม”

“จำไม่ได้หรอก แต่ถึงจำได้ก็ทำอะไรพวกเราได้ไม่ได้ นายเล็กกังวลได้แล้ว ไปขับรถของเขาเข้ามา แล้วเช็คไดสตาร์ทให้ด้วย” หล่อนส่งกุญแจรถให้เขา แล้วเดินเข้าไปในออฟฟิศ

มีนา นั่งทำบัญชีรายรับรายจ่ายของอู่อยู่ในออฟฟิศ รายรับเดือนนี้ลดลงจากเดือนที่แล้ว แต่รายจ่ายกลับเพิ่มขึ้น เพราะเครื่องปั๊มลมเสีย จึงต้องซื้อเครื่องใหม่มาทดแทน ยังไม่นับค่ารักษาพยาบาลของหล่อนที่จำใจต้องเบิกเงินจากบัญชีของพ่อมาจ่ายอีก ถ้าเดือนนี้หล่อนยังหาลูกค้าเพิ่มไม่ได้ เดือนหน้าคงไม่มีเงินจ่ายค่าจ้างให้สมหมายกับกล้า ซึ่งหล่อนไม่มีวันยอมให้เกิดขึ้นแน่นอน

หญิงสาวเอื้อมมือไปหยิบปากกา แต่กลับทำมันกลิ้งตกลงไปที่พื้น หล่อนก้มลงไปหยิบ พอเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นจรรยาเหตุบุตรยืนอยู่ตรงหน้า หล่อนผงะด้วยความตกใจ ก่อนนึกได้ว่าเขาเป็นแหวดา ไม่ใช่ผี

“เมื่อไรเจ้าจะเลิกกลัวเราเสียที เราดูเหมือนฆาตผีปีศาจหรือ” เขายื่นหน้ามาให้ดูจนใกล้ หญิงสาวลุกไปหลบหลังเก้าอี้ จับพนักไว้ต่างโล่ป้องกันตัว

“สิ่งที่เห็นเชื่อไม่ได้เสมอไปหรอก นายอาจแรมมิตรูปกายขึ้นมาหลอกฉันก็ได้ แต่ร่างกายที่แท้จริงเป็นซอมบี้ละอะ มีน้ำเหลืองไหลเยิ้ม”

มีนาแกล้งว่าเขาไปอย่างนั้นเอง แต่เทพบุตรหนุ่มกลับคิดจริงจัง เขาก้าวเท้าเข้ามาหา คว้ามือหล่อนไปจับแก้มแล้วกดแนบไว้อย่างนั้น

“หน้าเราละหรือเปล่า มีน้ำเหลืองติดมือเจ้าไหม” เขาถามเสียงขุ่น หญิงสาวยืนนิ่งเหมือนถูกสาป กระแสประหลาดแล่นจากฝ่ามือไปที่หัวใจ แก้มเทพบุตรหนุ่มเหมือนไหม กลิ่นกายหอมเหมือนดอกไม้ มีนเฒ่าชวนให้หลงใหล

“เปล่า” หล่อนดึงมือกลับมา ใจเต้นโครมคราม “นายมาทำไม ถ้าไม่มีอะไรก็กลับไปเถอะ ฉันต้องทำงาน”

“เรามาหาคุณให้เจ้าตามสัญญา”

“ตอนนี้เลยหรือ” หล่อนถามเสียงดัง

“ใช่ เจ้าได้คุ้มครองเมื่อไร เราก็เรียนจบเมื่อนั้น นายตำรวจที่มาเมื่อเช้าก็น่าสนใจนะ หน้าตาไม่เลว นิสัยเด็ดเดี่ยว ดูเป็นผู้ใหญ่เหมาะกับเจ้าดี”

จรรยาเสกอุปกรณ์บางอย่างออกมา รูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ด้านหลังเป็นสีบรอนซ์เงิน หน้าตาเหมือนแท็บเล็ตที่มีขายทั่วไป เขาก็ม้วนปากจิ้มอยู่อึดใจหนึ่ง จึงเงยหน้าขึ้นพูดกับหล่อน

“ยังใสดด้วย ถ้าเลือกเขาเป็นคู่ครอง เจ้าจะได้เป็นคุณหญิงก่อนอายุห้าสิบปี”

“นั่นอะไร” หล่อนชี้ไปที่เจ้าสิ่งนั้น

“แท็บเล็ตสวรรค์” เขาชี้ให้หล่อนดู “เครื่องมือทำงานของเรา”

“มันทำงานยังไงหรือ เหมือนแท็บเล็ตของโลกมนุษย์ไหม” หล่อนถามด้วยความสนใจ กามเทพบุตรหนุ่มไม่พกคันศรแต่พกแท็บเล็ต ช่างทันสมัยเสียจริง

“น่าจะคล้ายกัน”

“ขอฉันดูหน่อยได้ไหม”

“ไม่ได้หรอก” เทพบุตรหนุ่มส่ายหน้าปฏิเสธ แล้วเสกให้แท็บเล็ตหายไป “มันเป็นความลับของสวรรค์ ให้มนุษย์ล่วงรู้ไม่ได้”

“งก” หล่อนพึมพำเสียงเบา แต่เทวดาหูดียังได้ยิน

“เจ้าว่าอะไรนะ”

“เปล่า” หล่อนปฏิเสธเสียงห้วน

“เปล่านั้นดีแล้ว ตกกลางเจ้าเลือกตำรวจคนนั้นไซ้ใหม่ เราจะได้จับคู่เจ้ากับเขาให้เลย”

“ดีกว่าก่อน!” หญิงสาวร้องห้ามเสียงหลง สวมหมากกับกล้ำชะงอกหน้ามามอง หล่อนโบกมือบอกพวกเขาว่าไม่มีอะไร แล้วหยิบริโมตเครื่องปรับอากาศมากดเปิด

“นายจะมาทำเป็นมัดมือชกแบบนี้ไม่ได้นะ” หล่อนหันไปโวยวายใส่เขา “ฉันเพิ่งเจอหน้าเขาแค่สองครั้ง พุดกันยังไม่ถึงสิบประโยค แล้วจะไปเป็นอะไรกับเขาได้ยังไง คนเราจะใช้ชีวิตคู่ร่วมกันมันต้องรักกันก่อน เข้าใจไหม”

“เรื่องนั้นไม่ยากหรอก แค่เสกมนตร์ดลใจใส่เจ้าสองคนก็เรียบร้อยแล้ว”

“ห้ามใช้มนตร์ของนายกับฉันเด็ดขาด” หล่อนเอ่ยเสียงเข้ม “ฉันยอมให้นายจับคู่ก็จริง แต่ฉันจะเลือกคนที่ฉันรักเท่านั้น ซึ่งความรักต้องเกิดจากการคบหาดูใจกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน ไม่ใช่เกิดจากเวทมนตร์ของนาย ถ้านายทำนอกเหนือจากนี้ ถือว่าข้อตกลงของเราเป็นโมฆะ”

“เราเป็นกามเทพมีหน้าที่ทำให้คนรักกัน เจ้าคิดว่าเราไม่รู้เรื่องพวกนี้หรือ” เขาทำหน้าที่เอื้อใส่หล่อน “มนตร์ดลใจแค่ช่วยให้มนุษย์มีจิตใจเอนเอียงเข้าหากัน เปิดใจรับอีกฝ่ายได้ง่ายขึ้น ไม่ใช่การทำเสน่ห์ให้หลงรัก หัวปักหัวปำ เราแค่หาคู่ครองดีๆ ให้เจ้า แต่เจตจำนงยังเป็นของเจ้า เจ้ามีสิทธิ์ที่จะรักใครก็ได้ตามที่ใจของเจ้าต้องการ”

“มนตร์อะไรฉันก็ไม่เอาทั้งนั้น” หล่อนยืนยันคำเดิม “นายตำรวจคนนั้นฉันก็ไม่ชอบ”

“เรื่องเยอะ” เทวดาหนุ่มบ่นอุบอุบ แล้วแก้มองพุดประชด “ถ้าไม่ชอบ

นายตำรวจ แล้วเจ้าชอบใคร เราจะได้หามาให้เลือก ต่อให้ต้องบุกน้ำลุยไฟ เราก็จะไม่บ่นสักคำ”

มีนามองออกไปนอกออฟฟิศ เห็นโฆษณาของวินธัย นักแสดงชื่อดังในโทรทัศน์ที่สมหมายเปิดทิ้งไว้ ด้วยอารมณ์ชั่ววูบจึงแก้มั่งประชดเขากลับไปบ้าง

“ฉันชอบดาราคคนนั้น นายทำได้หรือเปล่า”

“หน้าตาก็ไม่เท่าไร อาชีพก็ไม่ค่อยมั่นคง แต่ถ้าเจ้าอยากได้ เราก็ไม่ขัดหรอก” พอพูดจบเขาก็หายตัวไปทันที ไม่ต่างจากตอนมาเลยสักนิด

มีนาทรุดตัวลงนั่งหลังโตะทำงาน ยกมือข้างที่จับแก้มเทวดาห่มขึ้นมาดู ตอนที่สัมผัสแก้มเขา หล่อหรือรู้สึกว่ามีการแสวงอย่างแล่นผ่านหัวใจ ความรู้สึกนี่คืออะไรกันแน่

“เหลวไหลน่ามีนา” หญิงสาวต่อว่าตัวเอง แล้วหยิบบัญชีมาทำต่อเรื่องที่หาคำตอบไม่ได้ คิดไปก็เสียเวลาเปล่า

ลานแสดงสินค้าภายในศูนย์การค้าชื่อดังย่านกลางเมืองเมืองแน่นไปด้วยบรรดาแฟนคลับของวินธัย นักร้องและนักแสดงชื่อดัง ซึ่งมีกำหนดการมาร่วมเปิดตัวสินค้าที่เขาเป็นแบรนด์แอมบาสซาเดอร์บายวันนี้ จนทำให้ลานโล่งที่เคยกว้างขวางแคบลงถนัดตา สมกับฉายา ‘วินธัยห่างแตก’ ที่ได้รับจากสื่อมวลชน

จิริยาเทพบุตรปรากฏตัวบนกระเบื้องชั้นสอง ก็มมองลงไปยังเวทีชั่วคราวด้านล่าง ยอมรับว่ามนุษย์หนุ่มคนนี้เป็นที่ชื่นชอบของคนจำนวนมาก แต่สำหรับเขาล่ะนี่เป็นแค่ความฉาบฉวย เพราะการที่คนเราจะใช้ชีวิตร่วมกัน มันต้องมีมากกว่าความหลงใหลในรูปร่างภายนอก

เทพบุตรหนุ่มกวาดตามองไปรอบๆ เขาเป็นเทวดาอายุน้อย เพิ่งลงมาโลกมนุษย์เป็นครั้งแรก สิ่งที่เห็นจึงค่อนข้างแปลกตาและน่าสนใจ ต่างกับภรรษาเทพบุตรซึ่งถือกำเนิดมาก่อน ผู้เป็นเพื่อนเคยลงมาโลกมนุษย์แล้ว

สามยุค โดยบอกว่าชอบยุคนี้น้อยที่สุด เพราะผู้คนศีลธรรมตกต่ำ สวนทางกับเทคโนโลยีที่สูงขึ้น

ถ้าจับคู่ให้มีนาสำเร็จแล้วเขาจะลองไปเที่ยวยุคต่างๆ ดูบ้าง การย้อนเวลาไปมาสำหรับเขาไม่ใช่เรื่องยากเลย เพราะเวลาของเวทดาเป็นนิรันดร์ ยากไปยุคไหนแค่ไหนก็ในใจ เขาก็สามารถไปที่นั่นได้ทันทีโดยใช้เวลาแค่ติดนิ้วเท่านั้น

มนุษย์สาวกลุ่มหนึ่งเดินมาตรงจุดที่เขายืน เทพบุตรหนุ่มถอยหลังออกมา แม้จะรู้ว่าพวกหล่อนมองไม่เห็นเขา แต่ก็ยังอดรู้สึกอึดอัดไม่ได้อยู่ดี เพราะยังไม่ชินกับการอยู่ท่ามกลางมนุษย์เท่าไร พอเห็นมนุษย์กลุ่มนี้เขาก็นึกถึงมนต์มีนา หล่อนเป็นมนุษย์คนเดียวที่มองเห็นเขา ซึ่งไม่รู้ว่าเพราะอะไร

จिरายุกมือแตะแก้มตัวเอง นอกจากหล่อนจะเห็นเขาแล้ว หญิงสาวยังถูกตัวเขาได้ด้วยโดยที่เขาไม่ได้ใช้มนตร์ช่วยแต่อย่างใด มือของหล่อนอุ่นจัด แวบแรกที่ปลายนิ้วเรียวย่อมผัสแก้ม เขารู้สึกถึงกระแสประหลาดที่แล่นผ่านหัวใจ อบอุ่น อ่อนโยน เหมือนได้สิ่งที่ทำหายไปคืนมา

เสียงกริตรี่องแสบหูดังขึ้นพร้อมกัน เป็นสัญญาณว่านักแสดงหนุ่มมาถึงแล้ว เวทดาหนุ่มลอยตัวขึ้นจากพื้นเพื่อให้เห็นอีกฝ่ายได้ถนัดขึ้น วินัยปรากฏตัวบนเวทีในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาว คลุมทับด้วยชุดสูทลายสกอตสีน้ำเงิน สวมรองเท้ากำมะหยี่สีน้ำตาลเข้ม เขาให้สัมภาษณ์ด้วยน้ำเสียงร่าเริง ยิ้มแย้มแจ่มใสดูมีเสน่ห์

เทพบุตรหนุ่มทำปากเบี้ยอย่างดูแคลน นอกจากรูปร่างหน้าตาดี เขาก็ไม่เห็นว่าการาหนุ่มจะมีอะไรดี แต่เมื่อมีนายินยันว่าชอบหมอนี้ เขาก็ต้องทำตามหน้าที่ของตน จิรายุเสกแท็บเล็ตสวรรค์ออกมา ดึงรูปของมีนากับวินัยขึ้นมาคู่กัน ใช้ปลายนิ้ววาดรูปหัวใจล้อมรูปของทั้งสองไว้ แล้วติดนิ้วไปที่นักแสดงหนุ่ม

วินัยซึ่งกำลังร้องเพลงอยู่บนเวทีหยุดชะงัก แต่เพียงอึดใจเดียวก็

กลับมาร้องเพลงอีกครั้งโดยไม่มีใครผิดสังเกต เพราะคิดว่านักร้องหนุ่มแค่ ลืมเนื้อเพลง เทวดาหนุ่มยิ้มพอใจ มนต์ร์คลใจของเขาออกฤทธิ์แล้ว ที่เหลือ ก็แค่สร้างโอกาสให้มินาได้พบกับดารานุ่ม แล้วปล่อยให้พรหมลิขิตทำ หน้าที่ต่อไป

จิรายุกำลังจะหายตัวกลับสวรรค์ แต่อะไรบางอย่างดลใจให้เขา ปรากฏตัว หญิงสาวที่ยืนอยู่ใกล้ที่สุดเห็นเขาก่อน หล่อนเบิกตาโตอย่าง ตกตะลึงพริ้งเพริดแล้วยื่นมือไปสะกิดแขนเพื่อน จากนั้นอาการตะลึงก็ แพร่กระจายไปเรื่อยๆ เทพบุตรหนุ่มยิ้มพอใจแล้วเดินจากไปอย่างอารมณ์ดี

‘นี่ลีหล่อของจริง’

มินาขี่รถมอเตอร์ไซด์คู่ใจมาตามทาง หล่อนเพิ่งกลับจากบ้านเสีย อำนาจ หลังจากไปจ่ายดอกเบี้ยของเดือนนี้และตอบตกลงรับจ้างแข่งรถ โดยมีข้อแม้ว่าเขาต้องจ้างกล้าด้วย เสียใหญ่ไม่ขัดข้องอะไร ข้อตกลงจึง จบลงด้วยดี ก่อนแข่งหล่อนกับกล้าจะเข้าไปดูรถเพื่อเตรียมความพร้อม และรับค่าจ้างล่วงหน้า หลังจากพูดจาทกลงกันเรียบร้อย หล่อนก็ขี่รถ มอเตอร์ไซด์คันโปรดกลับบ้าน โดยเลือกใช้ถนนสายรองซึ่งรถติดน้อยกว่า สายหลัก

“รถเสียเธอ” หญิงสาวพิมพ์ทำเมื่อเห็นรถสปอร์ตสีขาวยี่ห้อดังจอด อยู่ข้างทาง มีชายหนุ่มคนหนึ่งก้มๆ เงยๆ อยู่หน้ากระบะไปรงรถด้วยท่าทาง หงุดหงิด

“มีอะไรให้ช่วยไหมคุณ” หล่อนจอดรถพลาจิ้งจอกถาม

ชายคนนั้นเงยหน้าขึ้นมอง ใบหน้าคมคายบุตบั้ง แต่ถึงบุตบั้งไหนก็ ยังดูดี เพราะเขาคือวินัย นักร้องนักแสดงขวัญใจสาวๆ ครึ่งประเทศ

มินาอ้าปากค้าง วินัยมารถเสียอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร อย่างบอกนะว่า ฝีมือเทวดา

“คุณซ่อมรถเป็นไหม รถผมสตาร์ทไม่ติด ช่วยดูให้ผมหน่อยสิ ผม

ต้องรีบไปด้วย”

หญิงสาวก้าวลงจากรถ ถอดหมวกกันน็อกวางบนเบาะแล้วเดินไปช่วยดูรถให้เขา ดาราหนุ่มจ้องหน้าหล่อนแล้วถามอย่างประหลาดใจ

“คุณเป็นผู้หญิงเหรอ”

“ใช่ มีปัญหาอะไรหรือเปล่า” หล่อนถามกวนๆ แล้วลงมือเช็ครถให้เขา เบื้องต้นพบว่าข้าวเบตเตอร์หลวม ซึ่งอาจเป็นสาเหตุให้รถสตาร์ทไม่ติด

“ไม่มีปัญหาครับ ผมแค่ไม่เคยเห็นผู้หญิงซ่อมรถเป็นมาก่อน”

“ไม่มีก็ดีแล้ว คุณลองไปสตาร์ทเครื่องสิ”

วินัยเดินไปนั่งประจำที่คนขับ กดปุ่มสตาร์ทรถ เครื่องยนต์ส่งเสียงครืดๆ อึดใจหนึ่งก่อนจะติดอย่างนิ่มนวล

“สตาร์ทติดแล้ว คุณเก่งจริงๆ เลย” เขาโผล่หน้าออกมายิ้ม เป็นรอยยิ้มที่สาวๆ ครึ่งประเทศคงร้องกรี๊ดถ้าได้เห็น แต่หล่อนกลับไม่รู้สึกละไร นอกจากคิดว่าดาราหนุ่มนิสัยใช้ได้ มีความเป็นกันเอง ไม่หยิ่งยโสเหมือนที่หล่อนคิดไว้

“ไม่เป็นไร” หญิงสาวยิ้มตอบ “เบตเตอร์รถคุณอาการไม่ค่อยดี พอเสร็จงานแล้วรีบไปเข้าศูนย์เพื่อตรวจเช็คให้ละเอียดอีกครั้ง จะได้ไม่ต้องมาเสียกลางทางอีก”

“ขอบคุณครับ ผมจะตอบแทนคุณยังไงดี”

“ไม่ต้องหรอก แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ฉันไปก่อนนะ”

มินาโบกมือลาแล้วซิวรถมอเตอร์ไซค์จากไป โดยไม่สนใจเสียงเรียกของนักแสดงหนุ่ม